Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας —Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 41ος | *Ἀθῆναι, 6 Ἰανουαρίου 1934* | *Ἔτος 56ον.—Ἀριθ. 6*

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἄλλωστε ὁ Μὸ εἶχε τὸ σχέδιό του. Μόλις βγῆκε ἔξω τράβηξε κατ' εὐθεῖαν κατὰ τὸ μεγάλο δρόμο τοῦ Γιὲν-Μπάϋ. Τὴν ὥρα ποὺ ξεπρόβαινε σ' αὐτὸν τὸν δρόμο ποὺ ἦταν γεμάτος μαγαζιὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κινέζικα καὶ εἶχε πάντοτε μεγάλη κίνηση, ἡ τύχη θέλησε νὰ τὸν ἀντικρύσουν ὁ Ντενὴ καὶ ἡ Σιμόνη Ντελαλὰντ ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριά. Εἶχαν πάρει ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους τὴν ἄδεια νὰ πᾶνε νὰ ἰδοῦν τὶς προετοιμασίες ποὺ γίνονταν στὰ διάφορα μαγαζιὰ γιὰ τὴ γιορτή.

Τὸ ἴδιο βράδυ θὰ γινόταν ἡ συνειθισμένη παρέλαση μὲ τὸν φωταγωγημένο Δράκοντα κι' ὕστερα μιὰ λαμπρὴ λαμπαδηφορία. Ἡ πομπὴ θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο ἐκεῖνον καὶ οἱ ἔμποροι ἔβαζαν τὰ δυνατά τους νὰ στολίσουν τὰ μαγαζιά τους ὅσο καλύτερα μποροῦσαν.

Ἄλλωστε ὁλόκληρο τὸ χωριὸ ἑτοιμαζόταν νὰ πανηγυρίσῃ τὴ γιορτή. Ἀπὸ παντοῦ ἀκούγονταν τραγούδια καὶ φωνὲς καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν γεμάτη ἀπὸ τὴν κνίσσα τῶν κρεάτων ποὺ ψήνονταν. Ἐδῶ ἔψηναν ἕνα γουρούνι, ἐκεῖ ἕνα ὁλόκληρο βώδι ἄγδαρτο. Μόλις ἐβράδυαζε, ὁ κόσμος θὰ πλημμύριζε τὰ καπηλιὰ καὶ τὰ χαρτοπαίγνια. Θὰ ἄρριχναν βαρελότα, θὰ ἔκαιγαν πυροτεχνήματα, θὰ χτυπούσαν ταμποῦρλα καὶ «τὰμ τὰμ» κι' ὁλόκληρη ἡ μικρὴ πολιτεία φαινόταν σὰν κυριευμένη ἀπὸ τρέλλα.

Ὁ Μὸ δὲν εἶδε τοὺς μικροὺς Ντελαλὰντ γιατὶ τοὺς εἶχε πίσω του. Ὁ Ντενὴ ὅμως τὸν διέκρινε ἀμέσως καὶ τὸν ἔδειξε στὴν ἀδελφή του. Ὁ ὑπηρέτης τους προχωροῦσε ἀργὰ-ἀργά. Κι' εὐθὺς τοὺς ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ τὸν παρακολουθήσουν, ἔτσι γιὰ νὰ τὸν κάνουν γοῦστο.

Ποῦ πήγαινε ἄραγε;

Σὲ λίγο τὰ δυὸ παιδιὰ τὸ ἐξακρίβωσαν. Ὁ Μὸ ἐστάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα ὀπιοπωλεῖο ποὺ τὸ διηύθυνε ἕνας κάποιος Ντουόγκ.

Τί λοιπόν; Ὁ ὑποψήφιος ἀγροφύλακας ἦταν κι' αὐτὸς κυριευμένος ἀπὸ τὸ φοβερὸ πάθος τοῦ ὀπίου; Ὄχι, καθόλου. Μά, ὅπως τὸ ξέρουμε, εἶχε μιὰ ἄλλη μανία, τὴν περιέργεια. Ἦταν στὸ εἶδος του ἕνας ἐρασιτέχνης ντέτεκτιβ καὶ τ' ὄνειρό του ἦταν ν' ἀναδειχθῆ μιὰ μέρα σ' αὐτὸ τὸ ἔργο καὶ ξέρουμε ἐπίσης πῶς βρισκόταν στὰ ἴχνη μιᾶς συνωμοσίας.

Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶχε πληροφορηθῆ ὅτι ὁ Μπᾶ, ὁ ἄλλος ὑπηρέτης τοῦ διοικητῆ σύχναζε σ' αὐτὸ τὸ κέντρο, ἐρχόταν καμμιὰ φορὰ ἐδῶ πέρα καὶ χωμένος σὲ μιὰ γωνιά, ἀθέατος μὲς στὸ σκοτάδι, ἐκάπνιζε κι' αὐτὸς κάνα δυὸ πίπες, γιὰ νὰ μπορῆ μὲ τὴν ἄνεσή του νὰ παρακολουθῆ τὸν ἐχθρό του.

«Ὁ Μὸ πετάχθηκε ἔξω μὲ κλωτσιὲς . . .»

Πραγματικά, τὰ ὕποπτα αὐτὰ καταγώγια χρησιμεύουν συχνὰ γιὰ λημέρια καὶ γιὰ τόποι συγκεντρώσεων σ' ὅλους τοὺς κακοποιοὺς καὶ τοὺς λωποδύτες, ποὺ χωρὶς νὰ φοβοῦνται μήπως ἐνοχληθοῦν ἀπὸ κανένα μαζεύονται ἐκεῖ καὶ καταστρώνουν τὰ κόλπα τους.

Ὁ Ντενῆ καὶ ἡ Σιμόνη στάθηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ δισταχτικοί, κι' ὕστερα μπῆκαν στὸ μαγαζὶ ἑνὸς Κινέζου ἐμπόρου, ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς ἀντίκρυ στὸ καταγώγιο τοῦ Ντουόγκ. Ἀπ' ἐκεῖ, ἐνῶ πχρατηροῦσαν καὶ παζάρευαν τὰ διάφορα κινέζικα κομ-

«Χύμηξε ἀπάνω σὲ φανεραστικοὺς ἐχθρούς...»

ψοτεχνήματα, τοὺς ἦταν εὔκολο νὰ παρακολουθοῦν ὅ,τι γινόταν ἀπέναντι.

Ὁ Μὸ στάθηκε στὴν πόρτα καὶ φώναξε καὶ εὐθὺς μπροστά του παρουσιάστηκε μιὰ μορφὴ ἀποσκελετωμένη. Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ντουόγκ. Μὰ βλέποντάς τον θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ἦταν μιὰ χιλιόχρονη γρηά, μιὰ μούμια βγαλμένη ἀπὸ τὸν τάφο. Τόσο ρυτιδωμένη ἦταν ἡ ὄψη του, τόσο θαμπὰ τὰ μάτια του, τόσο σταχτὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του. Τὸ ἀποσκελετωμένο του κορμὶ κολυμποῦσε μέσα στὰ κουρέλια ποὺ φοροῦσε. Περπατοῦσε τρικλίζοντας σὰν μεθυσμένος, καὶ πότε-πότε ἕνας ἄγριος βήχας τοῦ ἔσχιζε τὰ σπλάχνα. Μόλις ἀντίκρυσε τὸν Μὸ τοῦ εἶπε μὲ βραχνὴ καὶ δυσδιάκριτη φωνή:

Τί ἀγαπᾶς;

— Εἶναι ἐλεύθερη ἡ θέση μου;

— Ἂν σ' ἀρέσει ἡ μονάξιά, τράβα δρόμο, σκύλε, ποὺ δουλεύεις τοὺς παλιόφραγκους. Φύγε ἀμέσως καὶ πήγαινε ἀπὸ κεῖ ποῦρθες.

— Τί κάθεσαι καὶ μοῦ ψέλνεις αὐτοῦ, γελᾶτε; ἔκανε ἀγανακτισμένος ὁ Μό. Ξέρεις σὲ ποιὸν μιλᾶς;

Ἡ ἀγανάκτηση τοῦ Μὸ ἦταν δίκαιη. Ὅλοι ἐγνώριζαν στὸ χωριὸ πὼς ἦταν ὁ ὑποψήφιος ἀγροφύλακας. Ὁ ἀγροφύλακας, λοιπόν, εἶναι ὁ ἐφιάλτης καὶ τὸ φόβητρο τῶν ἰθαγενῶν. Καθένας φροντίζει νὰ τὰ ἔχῃ καλὰ μαζί του καὶ ἰδιαιτέρως ὅσοι ἔχουν ὕποπτα κέντρα σὰν τοῦ Ντουόγκ, γιατὶ ἕνας λόγος τοῦ ἀγροφύλακα εἶναι ἀρκετὸς γιὰ νὰ κλείσουν ὅλα τὰ καταστήματα.

Ὁ Ντουόγκ λοιπὸν ἴσαμε τὴν ὥρα ἐφρόντιζε νὰ καλοπιάνῃ τὸν Μό, καὶ τὸ καλόπιασμά του ἔφθανε στὸ σημεῖο νὰ μὴν τοῦ παίρνῃ καμμιὰ πληρωμή. Πῶς ἔγινε λοιπὸν μιὰ τέτοια μεταβολή; Πῶς ὁ Ντουόγκ ποὺ ἄλλοτε δεχόταν τὸν Μὸ μὲ ἀνοικτὲς ἀγκάλες ἔφθασε σὲ σημεῖο νὰ τὸν βρίζῃ κιόλας;

Γιὰ μιὰ στιγμή, καθὼς ὁ Ντουόγκ δὲν ἀπαντοῦσε, ὁ Μὸ ἐσκέφθηκε μήπως εἶχε γίνει καμμιὰ παρεξήγηση. Καὶ θέλοντας νὰ ξεκαθαρίσῃ τὰ πράγματα, ξαναρώτησε:

— Ναί, ἢ ὄχι ἡ δεξιὰ γωνιὰ τοῦ βάθους εἶναι ἐλεύθερη; Σὲ μένα δὲν πρέπει νὰ φέρνῃς δυσκολίες. Τὰ πολλὰ σοῦπα-μοῦπες δὲν μ' ἀρέσουν.

— Ὄχι, δὲν εἶναι ἐλεύθερη, ἔκανε ὁ Ντουόγκ μὲ τὴ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὸ βήχα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἦταν ἀληθινός, μπορεῖ ὅμως κιόλας νὰ τὸν προκάλεσε γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἀμηχανία του.

— Ποιὸς τὴν ἔχει πιασμένη;

— Ἕνας πελάτης.

— Τί λογῆς πελάτης εἶναι αὐτός;

— Μὲ παρασκότισες, τὸ ξέρεις; Μήπως εἶμαι ὑπαχρεωμένος νὰ κρατῶ ὀνόματα καθενὸς ποὺ μπαίνει καὶ βγαίνει ἐδῶ μέσα; Ἀμ' δὲν θὰ μ' ἔφθαναν δέκα γραμματικοί.

— Δὲν ξέρω πόσοι γραμματικοὶ θὰ σ' ἔφθαναν ἐσένα, εἶπε ὁ Μὸ ποὺ ἐνοιωθε τὸ αἷμά του νὰ βράζῃ. Αὐτὸ ποὺ ξέρω εἶναι ὅτι ἀπαιτῶ νὰ μοῦ δώσῃς τὴ συνειθισμένη μου γωνιά.

— Ἀλήθεια τὸ ἀπαιτεῖς;

— Ὅποιος ἔχει ἀμφιβολία θὰ βγῇ ζημιωμένος. Μὴ μὲ κάνεις νὰ θυμώσω.

— Καλά, ἔκανε ὁ Ντουόγκ μὲ ἀπάθεια. Ἔμπα καὶ διῶξε τὸν ἄλλον.

— Διῶξε τὸν ἄλλον, διῶξε τὸν ἄλλον. Δική σου δουλειὰ ἦταν νὰ τὸν διώξῃς, βρωμερὲ σκορπιέ. Μὴν κάνεις ὅμως χρυσᾶ ὄνειρα. Ἂν τὸ χέρι σου εἶναι τόσο ἀδύνατο, ποὺ νὰ μὴν μπορεῖς οὔτε ἕνα χόρτο νὰ τσακίσῃς, τὸ δικό μου λυγίζει δίχως δυσκολία καὶ δοκάρια σιδερένια ἀκόμη.

Κι' ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν ποιητικὴ ὑπερβολὴ ὁ Μὸ ἔσφιξε μὲ δύναμη τὸ χερούλι τῆς ὀμπρέλλας του καὶ μπῆκε μὲ καμάρι στὸ ὀπιοποτεῖο.

— Γρήγορα, ἔκανε εὐθὺς ὁ Ντενῆ στὴν ἀδελφή του. Ἀκολούθησέ με!

Οἱ δυὸ μικροὶ Ντελαλὰντ ἐγκατέλειψαν βιαστικὰ τὸ μαγαζὶ τοῦ Κινέζου, διέσχισαν τὸν δρόμο καὶ χώθηκαν σ' ἕνα στενοσόκακο ποὺ περνοῦσε πίσω ἀπὸ τὸ ὀπιοποτεῖο.

Ψυχὴ δὲν βρισκόταν σ' αὐτὸ τὸ δρομάκο.

Ὁ Ντενῆ ποὺ πήγαινε μπροστὰ πλησίασε βαδίζοντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν καὶ κόλησε τὸ πρόσωπό του ἐπάνω στὸν καλαμόπλεχτο τοῖχο τοῦ κέντρου. Ἀπὸ ἕνα ἄνοιγμα ποὺ τὸ ἔκανε μὲ τὰ χέρια του ἀκόμη μεγαλύτερο, μπόρεσε νὰ κοιτάξῃ μέσα. Ἡ Σιμόνη τὸν μιμήθηκε, καὶ οἱ δυό τους, κρατῶντας τὴν ἀνάσα τους ἔμειναν ἐκεῖ ἀκούνητοι, περιμένοντας μὲ ἀγωνία τὰ ἐπακόλουθα.

Στὸ ὀπιοποτεῖο, ποὺ ἦταν ὡστόσο ἀρκετὰ εὐρύχωρο, ἦταν μιὰ ἀτμόσφαιρα ἀποπνικτική. Ὁ ἀέρας ἦταν γεμάτος ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τοῦ ὀπίου καὶ δὲν ἀκουγόταν παρὰ τὸ τσιτσίρισμα ποὺ ἔκαναν οἱ πίπες ὅταν τὶς ἔβαζαν ἐπάνω στὴ φωτιά, καὶ πότε κανένας βήχας ἄγριος, σὰν τὸ βήχα τοῦ Ντουόγκ, ἕνας βήχας ποὺ ἔβγαινε μὲ ἀγωνία σχίζοντας τὰ σπλάχνα.

Ὁ Μὸ εἶχε φαίνεται ξαναρχίσει τὸν καυγὰ μὲ τὸν Ντουόγκ, γιατὶ στεκόταν ἀκόμη κοντὰ στὴν πόρτα ὅταν τὰ δυὸ παιδιὰ ἔρριξαν μέσα τὴ ματιά τους. Σὲ λίγο ὅμως τὸν εἶδαν ποὺ ἀνοίγοντας διάβαση ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς ξαπλωμένους καπνιστές, διευθυνόταν πρὸς τὴ γωνιά του.

Ἡ γωνιὰ ἦταν στ' ἀλήθεια πιασμένη. Κι' αὐτὸς ποὺ ἦταν ξαπλωμένος ἐκεῖ, δὲν κουνήθηκε καθόλου ἀπὸ τὴ θέση του παρὰ τὸ ἀπειλητικὸ ὕφος τοῦ Μό, ποὺ ἡ ὀμπρέλλα του στριφογύριζε μὲ φοβερὴ ταχύτητα στὸν ἀέρα, καὶ παρὰ τὴν ἄγρια καὶ ἀπότομη φωνή του.

Δίπλα σ' αὐτὸν βρισκόταν ἕνα ἄλλο πρόσωπο. Μὰ πρᾶγμα παράδοξο: Ἂν ἔκανε κανεὶς μιὰ σύγκριση μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ μὲ τοὺς ἄλλους πελάτες τοῦ Ντουόγκ, θὰ ἔβλεπε ὅτι ἐκεῖνοι ἦταν σωστὰ ἀνθρώπινα ράκη, ἐνῶ αὐτοὶ ἐδῶ ἦταν ἄνθρωποι γεμᾶτοι ζωὴ καὶ δύναμη καί, πρᾶγμα ἀκόμη πιὸ περίεργο, δὲν κάπνιζαν.

Τὴ λεπτομέρεια αὐτὴ δὲν τὴν παρατήρησε ὁ Μὸ ποὺ ἔβραζε ἀπὸ ἱερὴ ἀγανάκτηση. Δὲν πρόσεξε κὰν οὔτε τὸν σύντροφο ἐκείνου ποὺ εἶχε καταλάβει τὴ θέση του, ἕναν ἀγριάνθρωπο μὲ ὕφος πολεμιστῆ, βλοσυρὸ καὶ ἐξαιρετικὰ χεροδύναμο, ἀπ' ὅ,τι ἔδειχναν τὰ γυμνά του μπράτσα. Καὶ δίχως νὰ ἐξετάσῃ τὸν ἐχθρό του, τοῦ κατέβασε μὲ ὅλη του τὴ δύναμη τὴν ὀμπρέλλα του στὸν ὦμο.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΝΕΡΟ

Μιὰ σταγόνα νερὸ ἔπεσε ἀπὸ τὰ σύννεφα στὴν ἄβυσσο τῆς θάλασσας, μὰ βλέποντας τὰ κύματα νὰ σαλεύουν μέσα στὰ χαίνοντα βάραθρα, εἶπε, κυριευμένη ἀπὸ ντροπὴ καὶ λύπη:

«Ἀλίμονο! τί εἶμαι μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν ἄπειρη ἔκταση; χτὲς ἔλαμπα μέσ' στὰ σύννεφα, σήμερα τὸ ἀνάλαφρο φύλλο ποὺ ἐπιπλέει σ' αὐτὰ τὰ κύματα εἶναι πολὺ πιὸ σπουδαῖο ἀπὸ μένα».

Ἀλλὰ ὁ οὐράνιος βασιλιάς, συγκινημένος ἀπὸ τὸ ταπεινὸ παράπονό της, τῆς φόρεσε ἕνα εὐγενικὸ φόρεμα καὶ τὴν ἔβαλε σ' ἕνα κοχύλι, ὅπου μεταβλήθηκε σὲ πολύτιμο μαργαριτάρι. Τέλος ἔφθασε νὰ λάμπῃ στὸ στέμμα ἑνὸς βασιλιά.

(Μετάφραση) ΔΗΜ. ΚΟΚ.

ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡΟΤΟΥ

[ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Σ'. — *Ὁ Πιερότος θυρωρὸς*

Ἔτσι πέρασε, παιδιά μου, ἡ ζωὴ τοῦ Πιερότου. Ὁποιὰ δουλειὰ ἔπιανε, τὴν ἄφινε σὲ λίγο, γιατὶ ἔβρισκε πὼς δὲν ἦταν δι' αὐτόν. Ἀλλὰ ἡ δουλειά, τὸ ἐπάγγελμα, δὲν ἔφταιγε καθόλου Ἔφταιγε ὁ ἴδιος ὁ Πιερότος, ποὺ εἶχε πολλὰ ἐλαττώματα, ποὺ σὲ τίποτα δὲν ἔβαζε ὅλη του τὴ θέληση καὶ τὴν ἐπιμονή, καὶ ποὺ ἤθελε νὰ πλουτήσῃ γρήγορα, εὔκολα καὶ χωρὶς κανένα κόπο!

Τὸν εἴδαμε κυνηγό, μουσικό, ρακοσυλλέχτη, ἁμαξά... Σ' ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐπαγγέλματα εἶχε ἀποτύχει, γιατὶ κανένα δὲν εἶχε βαλθεῖ νὰ τὸ μάθῃ

καὶ νὰ τὸ κάνῃ καλά, κι' ἀκόμα γιατὶ ὅλα ἤθελαν κόπο. Ἔτσι ἀπέτυχε κι' ὅταν μπῆκε σ' ἕνα μεγάλο σπίτι καμαριέρης. Ἐκεῖ τὸν ἔφαγε ἡ περιέργειά του. Γιατ' ἤθελε νὰ κρυφακούῃ τί ἔλεγαν μεταξύ τους οἱ κύριοί του, ποὺ τὸν τσάκωσαν καὶ τὸν ἔδιωξαν στὴ στιγμή. Ἔπειτα πῆγε γραφέας σ' ἕνα συμβολαιογραφεῖο. Ἐκεῖ τὸν ἔφαγε ἡ ἀγραμματοσύνη του: Ἔκανε τόσες ἀνορθογραφίες στὰ συμβόλαια ποὺ τοῦ ἔδιναν ν' ἀντιγράφῃ, ὥστε δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν κρατήσουν οὔτε μιὰ ἑβδομάδα. Καὶ νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, ὁ Πιερότος μεγάλωσε καὶ γέρασε, χωρὶς νὰ στρώσῃ σὲ καμμιὰ δουλειά.

Καὶ μόνο στὰ γεράματα βρῆκε ἐπιτέλους μιὰ ποὺ μποροῦσε νὰ τὴν κάνῃ: ἔγινε θυρωρὸς σ' ἕνα μεγάλο σπίτι, σὲ μιὰ ὀκέλλα μὲ πολλὰ

πατώματα καὶ πολλὲς κατοικίες. Τὸν βλέπετε τί εὐχαριστημένος ποὺ εἶναι μὲ τὴν ποδιά του, μὲ τὴ σκούφια του, μὲ τὴ σκούπα στὸ ἕνα χέρι, μὲ τὸ φτερὸ στὸ ἄλλο—ποὺ τὸ μεταχειρίζεται ὅμως ὅσο μπορεῖ λιγώτερο —καὶ μὲ τὸ γέλιο στὰ χείλη; Τώρα μπορεῖ νὰ εἶναι ὅσο θέλει τεμπέλης, γιατὶ οἱ θυρωροὶ δὲν κάνουν σχεδὸν τίποτ' ἄλλο, παρὰ νἀνοιγοκλείνουν τὴν πόρτα (κι' αὐτὸ πάλι ὅταν τοὺς καπνίζῃ, γιατὶ πολλὲς φορὲς σἀφίνουν νὰ χτυπᾶς τὸ κουδούνι μισὴ ὥρα . . .) Καὶ μπορεῖ νὰ εἶναι ὅσο θέλει περίεργος, γιατὶ ὅλοι οἱ θυρωροὶ εἶναι περίεργοι καὶ κανένας δὲν θυμώνει μαζί τους ποὺ θέλουν νὰ μαθαίνουν τὰ μυστικὰ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς γειτονιᾶς.

Ὁ γέρο-Πιερότος, στὸ θυρωρεῖο τῆς ὀκέλλας, ἔχει τὸ σκύλο του, τὴν καρακάξα του, τὸ καναρίνι του, κι' ἐπειδὴ ὅλοι θέλουν νὰ τἄχουν μαζί του καλά, γιὰ νὰ τοὺς ἀνοίγῃ γρήγορα τὴν πόρτα καὶ νὰ ἐκτελῇ πρόθυμα τὶς μικρές τους παραγγελίες, τὸν περιποιοῦνται, τοῦ κάνουν δῶρα καὶ κανακεύουν τὰ ζωντανά του, πρᾶγμα ποὺ τὸν κολακεύει πολύ.

Τελοσπάντων ὁ Πιερότος εἶναι τώρα εὐχαριστημένος: Βρῆκε τὸ ἐπάγγελμα ποὺ ταίριαζε στὴν κ λ ί σ η του, τὴ δουλειὰ ποὺ μὲ λίγο κόπο τοῦ δίνει κέρδη ἀρκετά. Γιὰ νὰ τὴ βρῇ ὅμως, χρειάστηκε πρῶτα νὰ γεράσῃ. Κι' εἶναι πολὺ θλιβερὸ νὰ συλλογιέται κανεὶς πὼς ἕνας ἄνθρωπος πέρασε τὴ ζωή του γυρεύοντας τὸ καλύτερο, χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ σὲ κάτι, ὅ,τι κι' ἂν ἦταν, γιὰ νὰ καταντήσῃ στὸ τέλος θυρωρός!..

Γιατὶ δὲν ἤξερε ὁ κακόμοιρος πὼς κάθε δουλειὰ εἶναι καλή, φτάνει νὰ τὴ μαθαίνῃ κανεὶς ὅπως πρέπει καὶ νὰ βάζῃ σ' αὐτὴν ὅλη του τὴ θέληση καὶ τὴν ἐπιμονή.

(Τέλος) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΜΕΛΧΙΟΡ

Ἀκίνητος στὸ χρυσό του θρόνο, κρατώντας μὲ τὸ χέρι του τὸ ρυτιδωμένο μέτωπό του, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο, χάϊδευε τὰ μακρυὰ ἄσπρα γένεια του, καθόταν ὁ γέρο-Μελχιὸρ ὁ βασιλιάς. Ὥρες ὁλόκληρες, ἀμίλητος καὶ σκεπτικός, ἀνάμεσα στοὺς αὐλικούς του, ποὺ σιωπηλοὶ καὶ μὲ βαθὺ σεβασμό, τὸν περιτριγύριζαν. Ἀργὰ ποὺ περνοῦσαν οἱ ὧρες! Ἐπὶ τέλους χτύπησαν μεσάνυχτα. Μόλις ἔσβυσε καὶ ὁ τελευταῖος ἦχος, ὁ βασιλιὰς ἔκανε ἕνα κίνημα, κι' ἀμέσως οἱ αὐλικοί του, ἀφοῦ ἔκαναν μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση ἀποσύρθηκαν ὅλοι.

Τότε ὁ γέρο-βασιλιάς, μὲ μεγάλο κόπο, σηκώνεται ἀπ' τὸ θρόνο του, κι' ἀρχίζει ν' ἀναβαίνῃ, ὅπως κάνει κάθε χρόνο τέτοια νύχτα, ἐδῶ καὶ περισσότερο ἀπὸ 30 χρόνια, τὰ κάτασπρα μαρμαρένια σκαλιά, ποὺ ὁδηγοῦν στὴν ταράτσα τοῦ παλατιοῦ του. Ἀνέβηκε καὶ τὸ τελευταῖο σκαλὶ καὶ βρίσκεται μόνος κάτω ἀπ' τὸν ἀστρόφωτο οὐρανό. Κάθεται καὶ κοιτάει τὴν Ἀνατολή.

Ἐδῶ καὶ τριάντα περίπου χρόνια, μιὰ νύχτα σὰν ἀπόψε, ἕνα ἀστέρι, μεγάλο καὶ φωτεινό, ὅσο κανένα ἄλλο, εἶχε φανεῖ στὸν οὐρανό. Ὅσο ἀνέβαινε τὸ ἄστρο, τόσο ἔνοιωθε καὶ μιὰ πρωτογνώριστη χαρὰ νὰ πλημμυρίζῃ τὴν ψυχή του. Κι' ἔξαφνα, σὰ μαγεμένος, εἶχε ξεκινήσει μὲ μεγάλη πομπὴ ἀπ' τὸ παλάτι του, ἀκολουθώντας τὸ ἀστέρι. Ὕστερα ἀπὸ μεγάλο ἡμερῶν δρόμο, τὸ ἀστέρι σταμάτησε πάνω ἀπὸ ἕνα φτωχικὸ τῆς Ἰουδαίας χάνι. Καὶ ἐκεῖ ὁ Μελχιόρ, καὶ ἄλλοι δύο βασιλιάδες ποὺ εἶχε συναντήσει στὸ δρόμο του, ἔπεσαν καὶ προσκύνησαν ἕνα νεογέννητο Βρέφος. Κοιτάζωντάς το, ξεχνοῦσαν ὅλες τὶς πίκρες τοῦ κόσμου. Ἀφοῦ τὸ προσκύνησε ὁ Μελχιὸρ σηκώθηκε καὶ γύρισε στὸ βασίλειό του, χωρὶς ποτὲ νὰ τὸ ξαναδῇ, χωρὶς ποτὲ νὰ μάθῃ τίποτα γι' Αὐτό.

Ἀπὸ τότε ὅμως, κάθε χρόνο, τὴν ἴδια αὐτὴ χειμωνιάτικη νύχτα, ἀνέβαινε τὴ μαρμαρένια σκάλα γιὰ νὰ δῇ τὸ φωτεινὸ ἀστέρι νὰ βγαίνῃ νὰ κυλᾶ, καὶ νὰ χάνεται στὸν οὐρανό. Κάθε φορὰ ἡ καρδιά του πλημμύριζε ἀπ' ἀγνὴ χαρὰ καὶ γαλήνη.

Ὁ γέρο-βασιλιὰς περιμένει, περιμένει πολλὴν ὥρα, κι' ἕνα εἶδος ἀγωνίας ἀρχίζει νὰ τοῦ σφίγγῃ τὴν ψυχή. Ποτὲ δὲν εἶχε ἀργήσει τόσο νὰ φανῇ. Δὲ θὰ φανῇ ἄραγε καθόλου; τότε πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ ἡσυχάσῃ; Τὰ μάτια του κουράζονται καὶ θαμπώνουν. Ἀλλὰ νά, ἡ χαρὰ κι' ἡ λύπη πλημμυρίζουν συγχρόνως τὴν ψυχή του. Τ' ἀστέρι φάνηκε, ὄχι ὅμως τὸ φωτεινὸ ἀσημένιο ἀστέρι ποὺ ἤξερε. Εἶναι κόκκινο; σὰν αἱματόβρεχτο δάκρυ. Τότε θυμᾶται τὸ Θεογέννητο Παιδί. Τί νἄγινε ἄραγε. Γιατὶ νὰ βαφῇ ἔτσι αἱματοστάλαχτο τὸ ἀσημόφωτο ἀστέρι; Ἡ ψυχὴ τοῦ γέρο βασιλιᾶ σφίγγεται. Τί νἄγινε ἄραγε; Ἕνας Ἄνθρωπος ποὺ δίνει μόνο τὸ καλὸ στὸ πέρασμά του, ἐκτὸς ἂν . . . κι' ἡ σκέψη του δὲν τολμᾶ νὰ προχωρήσῃ.

Τὸ κόκκινο ἀστέρι ψηλώνει γέρνει καὶ χάνεται. Ὁ βασιλιὰς ἀναστενάζει. Κατάλαβε. Τὸ μικρὸ Θεογέννητο παιδὶ πέθανε κι' ἕνας φρικτὸς πόνος σφίγγει τὴ γέρικη ψυχή του.

Ἀλλὰ τί συμβαίνει; Νὰ ποὺ στὸν οὐρανὸ ὅλα τ' ἀστέρια φεγγοβολοῦν ὅσο ποτέ, κι' εἶναι πυκνὰ-πυκνὰ τ' ἀστέρια, λαμπερὰ σὰν τὸ ἀστέρι ποὺ ἔβλεπε κάθε χρόνο. Ὅλος ὁ οὐρανὸς φαίνεται νὰ γιορτάζῃ. Ὄχι, τὸ Θεογέννητο Παιδὶ δὲν πέθανε. Ζεῖ Μεγάλο καὶ Δοξασμένο, ἀφοῦ ὅλα τ' ἀστέρια λαμποκοποῦν σὰν τὸ ἰδικό Του. Μιὰ ἄπειρη χαρὰ πλημμυρίζει τὴ γεροντική του ψυχή.

Σηκώνει τὰ χέρια καὶ πέφτει στὰ γόνατα νὰ προσκυνήσῃ. Σ' αὐτὴ τὴ στάση τὸν βρῆκαν τὴν ἑπομένη οἱ αὐλικοί του νεκρό. Ἔτσι πέθανε ὁ γέρο Μελχιὸρ ὁ βασιλιάς, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, τῆς χρονιᾶς ποὺ σταυρώθηκε ὁ Χριστός.

(André Lichtenberger)

ΒΑΣΟΥΛΑ Λ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΦΙΔΑΚΙ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Τὸ πρᾶγμα ἤρθε ὅπως μοῦ φανερώθηκε χθὲς τὰ μεσάνυχτα καὶ νὰ πῶς:

Ἐκεῖ ποὺ ἤμουνα κρυμμένο μέσα στὰ χαμόκλαδα καὶ περίμενα μὲ λαχτάρα τὴν αὐγὴ νὰ ξεκινήσω καὶ νὰ γυρίσω ἐδῶ, πέρασε μιὰ γρηὰ κουκουβάγια καὶ σὰν μὲ πῆρε τὸ μάτι της ποὺ βλέπει καὶ στὸ πυκνὸ σκοτάδι μοῦ εἶπε:

— Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ τί βλέπω; ἕνα φιδάκι ποὺ κρύβει μέσα του ἕνα παλληκάρι! Κι' ἐξακολούθησε. Μάθε, γιέ μου, πῶς ἡ μάννα σου, ἀπὸ τὸν καϋμό της ποὺ δὲν εἶχε ἀποχτήσει παιδί, παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ μὲ προσευχές νύχτα μέρα νὰ τῆς ἔδινε ἕνα παιδάκι, κι' αὐτὸ ἂς ἦταν καὶ φιδάκι. Ὅταν ἔφτασε ἡ στιγμὴ καὶ σ' ἔφερε στὸν κόσμο, ἐχάρη πολύ, γιατὶ κι' ἂν γεννήθηκες φιδάκι ἡ ἴδιο τὸ εἶχε ζητήσει, ὁ πατέρας σου ὅμως, ἄμα σὲ εἶδε τοῦ κακοφάνει τόσο, ποὺ πῆρε τῶν ματιῶν του καὶ ἔφυγε γιὰ τὰ ξένα.

Τὴν τρίτη νύχτα ποὺ ἤρθαν οἱ Μοῖρες νὰ σὲ μοιράνουν, ἔγραψαν πῶς θὰ μιλᾷς καὶ θὰ σκέπτεσαι σὰν ἄνθρωπος καὶ ἂν ἡ μάννα σου, ὡς ποὺ νὰ κλείσῃς δεκαπέντε χρόνια τῆς ζωῆς σου τύχαινε νὰ δώσῃ γιὰ σένα σὲ ἄλλον πρᾶγμα, καὶ νὰ λυπηθῇ πολὺ γι' αὐτό, θὰ γινόσουνα ἀπὸ φιδάκι παιδὶ καὶ τόσων χρονῶν, ὅσα χρόνια θὰ εἶχαν περάσει ἀπὸ

τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκες, κι' ἀπὸ σήμερα δυὸ μῆνες σοῦ λείπουν ἀκόμη γιὰ νὰ σφαλίσῃς τὰ δεκαπέντε χρόνια.

Τώρα ποὺ ἔμαθες πῶς μέσα σὲ δυὸ μῆνες μπορεῖ νὰ ξεπληρωθῇ τὸ γραφτὸ τῆς μοίρας σου, γιατὶ πιὸ πέρα θὰ εἶναι ἀργά, κατάφερε νὰ στερηθῇ κάποιο πρᾶγμα γιὰ σένα ἡ μάννα σου, γιὰ νὰ γίνῃς ἄνθρωπος.

— Νά, μάννα, εἶπε τὸ παλληκάρι, γιατὶ ἐπίμενα νὰ δώσῃς τὸ σκαμνάκι ἤξερα πόσο θὰ λυπόσουνα δίνοντάς το, μὰ καὶ πόση χαρὰ θὰ δοκίμαζες ὕστερα.

Ἡ μάννα του, σφίγγοντάς το στὴν ἀγκαλιά τῆς, πότε γελοῦσε καὶ πότε ἔκλαιγε ἀπὸ τὴ χαρά της, καὶ νόμιζε σὰν ὄνειρο πὼς εἶχε παιδί της αὐτὸ τὸ ὄμορφο παλληκάρι ποὺ πρὶν ἦταν φιδάκι.

Τὸ ξένο παιδί, κρατώντας σφιχτὰ στὰ χέρια του τὸ σκαμνί, τὰ εἶχε σὰ χαμένα μὲ ὅ,τι εἶδε νὰ γίνῃ μπρὸς στὰ μάτια του.

Μὰ σὲ λίγο ἤρθε στὰ σύγκαλά του, τοὺς ἀποχαιρέτησε κι' ἔφυγε γιὰ νἀνταμώσῃ τὴ μάννα του.

Στὸ δρόμο ὅμως ποὺ πήγαινε βιαστικά, σκόνταψε καὶ πέφτοντας κτύπησε κατὰ γῆς τὸ σκαμνάκι καὶ νὰ σου καὶ παρουσιάζεται μπροστά του ἕνας κοτζὰμ ἀράπαρος ποὺ τοῦ λέει: Στὴν προσταγή σου ἀφέντη.

Τὸ παιδὶ στὴν ἀρχὴ τἄχασε, μ' ἀμέσως συνεφέοθηκε καὶ τὸν διάταξε:

— Πάρε με στὸν ὤμο σου γιατὶ κουράστηκα καὶ πήγαινέ με γρήγορα ἐκεῖ ποὺ ἄφησα τὴ μάννα μου στὸ δάσος.

Ὁ ἀράπης, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἄλλο λόγο, πῆρε ἀνάλαφρα στοὺς ὤμους του τὸ παιδὶ καὶ τρέχοντας τὸ πῆγε στὴ μάννα του ποὺ εἶχε ἀπελπισθεῖ νὰ τὸ περιμένῃ.

Ἐκείνη, ἄμα τὸ εἶδε μὲ τὸν ἀράπη, τρόμαξε καὶ σταυροκοπήθηκε.

— Μὴ φοβᾶσαι, μητέρα, τῆς εἶπε ἐκεῖνο, ὁ ἀράπης εἶναι σκλάβος μας, ὅ,τι τοῦ εἰποῦμε καὶ τοῦ ζητήσωμε, θὰ μᾶς τὸ κάνῃ καὶ θὰ μᾶς τὸ φέρνῃ ἀμέσως.

Καὶ τῆς διηγήθηκε τί ἔτρεξε ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔφυγε μὲ τὸ φιδάκι. Ἡ μάννα εἶπε:

— Βλέπεις, παιδάκι μου, πῶς τὸ καλὸ ποὺ κάνει κανεὶς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ποτὲ δὲν χάνεται! τυχερό μας ἦταν, νὰ ἰδοῦμε κι' ἐμεῖς Θεοῦ πρόσωπο μὲ τὸ χάρισμα ποὺ σοῦ κάνανε.

Στὸ ἀναμεταξὺ τὸ παιδὶ διάταξε τὸν ἀράπη νὰ μπῇ πάλι μέσα στὸ σκαμνάκι, καὶ παίρνοντάς το στὰ χέρια του, ἐγύρισαν μὲ τὴ μητέρα του χαρούμεναι στὸ σπίτι τους.

Τὸ βράδυ ποὺ κάθησαν στὸ τραπέζι, ἔφαγαν καὶ χόρτασαν ἀπὸ λογιῶν-λογιῶν φαγιὰ ποὺ τοὺς τὰ πήγαινε ὁ ἀράπης. Ὕστερα ἀπὸ τὸ φαΐ εἶπε ἡ χήρα πὼς καλὰ θὰ ἦταν νὰ τοῦ ζητοῦσαν καὶ λεπτά, γιὰ νὰ ἔκτιζαν μ' αὐτὰ σπίτι.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, τὸ παιδὶ κτύπησε κατὰ γῆς τὸ σκαμνάκι καὶ ἀπὸ τὸν ἀράπη ποὺ τοῦ παρουσιάστηκε, γύρεψε νὰ τοῦ πήγαινε πολλὰ φλωριά.

Μ' αὐτὰ ἀγόρασε ὑλικά, πῆρε καὶ μαστόρους, καὶ δίπλα στὸ παλιοκάλυβό τους, ἄρχισε τὸ χτίσιμο τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ σὲ λίγο τελείωσε καὶ ἔτσι σιγουριστήκανε ἐκεῖ μέσα.

Ἂν ἀπόκτησαν σπίτι, κι' ἂν καλοπερνοῦσαν μὲ ὅ,τι ζητοῦσαν ἀπὸ τὸν ἀράπη, δὲν περηφανευτήκανε καὶ τὸ παιδὶ δὲν τόρριξε στὴν τεμπελιὰ ἀπ' αὐτὴν τὸν γλύτωσε ἡ μανία ποὺ εἶχε στὰ γράμματα.

Γι' αὐτό, ἄμα τελείωσε τὸ σχολεῖο τοῦ τόπου του, ζήτησε ἀπὸ τὴ μητέρα του τὴν ἄδεια νὰ πάῃ σὲ ἄλλη πολιτεία ποὺ εἶχε μεγαλύτερο σχολεῖο. Ἐκείνη τοῦ ἔδωσε τὴν εὐχή της καὶ τὸν ἄφησε νὰ πάῃ ἐκεῖ, μὰ ἰοῦ εἶπε νὰ ἔπαιρνε μαζί του καὶ τὸ σκαμνί, γιὰ νὰ εἶχε πρόχειρη ὁ-ποτε ἤθελε τὴν βοήθεια τοῦ ἀράπη.

Σὰν ἐτελείωσε καὶ τὸ μεγαλήτερο σχολεῖο, πῆγε σὲ ἄλλη πιὸ μεγάλη πολιτεία νὰ σπουδάσῃ γιατρική.

Σπουδάζοντάς την, καθὼς διάβαζε καὶ μάθαινε τὰ βοτάνια, γιὰ ποιὰ γιατρικὰ κάνουν, διάταξε τὸν ἀράπη νὰ τρέχῃ νὰ τοῦ τὰ φέρνῃ γιὰ νὰ τὰ γνωρίζῃ, καὶ νὰ τὰ δοκιμάζῃ, σὲ ἄρρωστους ποὺ θὰ εἶχαν τὴν ἀνάγκη τους.

Ἀκόμη τὸν ἔστελνε κάθε τόσο στὸν τόπο του, νὰ δίνῃ φλωριὰ στὴ μάννα του καὶ στὴ γυναίκα ποὺ τοῦ χάρισε τὸ σκαμνάκι, νὰ ἔχῃ ἔτσι κι' ἐκείνη νὰ καλοπερνάῃ μὲ τὸ παιδί της σὰν καλομαθημένη ποὺ ἦταν.

Ὕστερα ἀπὸ χρόνια, σὰν τελείωσε τὴ σπουδή του καὶ ἔγινε γιατρός, ἐγύρισε στὴ μάννα του.

Ἐκεῖ ποὺ ἄρχισε νὰ κάνῃ τὸν γιατρὸ στὸν τόπο του, ἔτυχε νἀρρωστήσῃ βαριὰ ὁ Βασιλιὰς καὶ ὁ γιατρὸς τοῦ παλατιοῦ, μαζὶ μὲ ἄλλους μεγάλους γιατρούς, εἶπαν πὼς δὲν εἶναι γιὰ ζωή.

Τότε κάποιος εἶπε νὰ φωνάξουν καὶ τὸν νέο γιατρό, μὰ οἱ παλιοὶ γιατροὶ αὐτὸ δὲν τὸ ἄκουσαν μὲ καλὸ αὐτὶ καὶ εἶπαν:

— Ἐμεῖς ἔχουμε φάει τόσα χρόνια τὴν γιατρικὴ μὲ τὸ κουτάλι καὶ δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτα καὶ θὰ κάνῃ τὸ γιατρουδάκι;

Ὡστόσο τὸν ἐφώναξαν καὶ σὲ λίγες μέρες ἔκανε ὁλόκαλα τὸ Βασιλιά.

Τότε ἐκεῖνος εἶπε στοὺς παλιοὺς του γιατροὺς πὼς δὲν ἀξίζαν τίποτα μπρὸς στὸ νέο, καὶ πὼς ἐκεῖνον θὰ φώναζε ὅποτε ξαναρώσταινε.

— Μὰ δὲν τὸν ρωτᾶς, Πολυχρονεμένε μας, νὰ σοῦ πῇ ποῦ βρῆκε τὰ λεφτὰ καὶ ἔχτισε σπίτι καὶ σπούδασε, ἀπὸ τόσο φτωχὸς ποὺ ἦταν;

Στὸ Βασιλιὰ ὁ νέος γιατρός, ἄμα ρωτήθηκε, εἶπε μὲ τὸ νἦ καὶ μὲ τὸ σίγμα ὅλη τὴν ἱστορία του μὲ τὸ φιδάκι, μὲ τὸ σκαμνάκι καὶ μὲ τὸν ἀράπη.

Ὁ Βασιλιὰς εὐχαριστήθηκε πολὺ μὲ τὴν ἀλήθεια ποὺ ἄκουσε, καὶ τὸν κράτησε γιὰ πάντα γιατρὸ τοῦ παλατιοῦ του. Σὲ λίγο καιρὸ τὸν ἔκανε καὶ γαμπρὸ στὴν κόρῃ του καὶ διάδοχό του μιὰ καὶ δὲν εἶχε ἀγόρι.

Ὁ γιατρός, σὰν ἔγινε γαμπρὸς τοῦ Βασιλιᾶ, πῆρε στὸ παλάτι καὶ τὴ μάννα του καὶ ἔκανε ὑπασπιστή του τὸ παλληκάρι ποὺ ἀπὸ φιδάκι εἶχε γίνει ἄνθρωπος, καὶ ἔζησαν ὅλοι μαζὶ καλὰ κι' εὐτυχισμένα.

ΠΑΝΑΓ. ΖΕΦΕΡΛΗΣ

Η ΚΟΥΚΛΑ

Σὲ μιὰν ἄκρη πεταμένη μένει ἡ κούκλα
Μὲ δυὸ μάτια γαλανά,
Καὶ μὲ μιὰ ξανθούλα μπούκλα
πού τῆς πέφτει πρὸς τὸ κούτελο στραβά.
Κι' εἶν' ἡ κούκλα ὅλο σκέρτσα κι' ὄ-
[λο νάζι.
Μὰ τοῦ κάκου . . . πιὰ κανεὶς δὲν τὴν
[κοιτάζει.

Περιμένει νὰ τὴν πιάσῃ ἀπ' τὸ φου-
[στάνι
Ἡ μικρούλα της κυρά,
Κούνια-λέσσα στὴν ἀγκάλη νὰ τὴν
[κάνῃ
Ρουκουλώντας περιστέρι ὅλο χαρά. . .
Μὲ τὰ μάτια τεντωμένα κάνει χάζι
Μὰ τοῦ κάκου—πιὰ κανεὶς δὲν τὴν
[κοιτάζει . . .

Καὶ περνᾶνε ὧρες τόσες. τόσα βράδυα,
Τόσες ἔρχονται καινούργιες πάλι αὐγές,
Κι' εἶναι πάντα πεταμένη, δίχως χόδια
Δίχως σκέρτσα καὶ παιχνίδια καὶ χαρές.
Τ' ἀχυρένιο της στηθάκι ἀναστενάζει
Ποθναι μόνη καὶ κανεὶς δὲν τὴν κοιτά-
[ζει . . .

Κι' ὅμως νά, ὅλο λαχτάρα τὴ σιμώνει
Μιὰ γυναίκα πονεμένη, θλιβερή,
Τὰ τρεμάμενά της χέρια τῆς ἁπλώνει,
Νὰ τὴν πάρῃ θέλει... ἀλλοί της— δὲν
[μπορεῖ.

Καὶ χαμόγελο στὰ χείλια της χαράζει
Πικραμένο, τὴν κουκλίτσα σὰν κοιτάζει.

Καὶ στερνά, ὄντας στὰ χέρια πιὰ τὴν
[ἔχει
Καὶ τὰ χείλια πονεμένα τῆς μιλᾶν,
Μὲ τὰ δάκρυα της τὴν ὄψη ὄντας τῆς
[βρέχει
Ποὺ στὰ κέτρινα τὰ μάγουλα κυλᾶν,
Ὅποιος θἄβλεπε, θὰ μπόραγε νὰ λέῃ,
Μὲ τὴ μάννα πὼς κι' ἡ κούκλα τώρα
[κλαίει . . .

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Le roi est mort. Vive le roi!

Ἀπόψε ψυχομαχάει ὁ ἀσπρομάλλης βασιλιὰς στὰ μαρμαρόχτιστα παλάτια του.

Τὸν παραστέκει στοῦ πόνου τὸ κρεβάτι τὸ βασιλόπουλο, ὁ διάδοχος, ἄπραγο ἀκόμα παιδί, καὶ τὸ δάκρυ θολάρμυρο βρέχει τοῦ γιοῦ τὰ ρόδινα μάγουλα.

Κουρασμένο τὸ σῶμα τοῦ γέρο βασιλιᾶ—δώδεκα μῆνες κάθησε σὲ χρυσόχτιστο θρόνο, τὸ παραμύθι ὅπως λέει—κοίτεται ἀπόψε ἑτοιμοθάνατο σὲ πάλευκο κλινάρι. Δὲ θάργήσῃ νὰ πάῃ ὅπου ἡ Μοῖρα καταδίκασε τὸ κάθε τί στὸν κόσμο ποὺ εἴτε ὄμορφο εἶναι, εἴτε ἄσκημο.

Πρὶν ἀπὸ δώδεκα μῆνες, ὁ βασιλιὰς π' ἀπόψε πεθαίνει, ἀνέβαινε στὸ χρυσόχτιστο θρόνο.

Ὅλος ὁ κόσμος συνάχτηκε στὰ μαρμαρόλευκα παλάτια νὰ χαιρετήσῃ τὸ νέο βασιλιᾶ. Κι' ὅλος ὁ κόσμος ἀπ' τὸν καινούργιο βασιλιᾶ κάποιου πόθου τὴν ἐκπλήρωση ζήτησε.

Ὁ ἄρρωστος τοῦ γύρεψε γιατρειά.

Ὁ κουρασμένος γαλήνη.

Αὐτὸς ποὺ ξενιτεύτηκε νὰ ξαναδῇ τὰ μάτια π' ἀγαπάει.

Κι' ὁ ἄτυχος τύχη.

Ὁ χαροκαμένος τοῦ γύρεψε τὸ βόταανο ποὺ φέρνει τὴ λήθη.

Ὁ πονεμένος νὰ στεγνώσῃ τὰ δάκρυά του.

Ὁ πολύπαθος λιμάνι ν' ἀράξῃ.

Ὁ ἔρημος σύντροφο.

Κι' ὁ βασιλιὰς μεγαλόκαρδος, στὸν καθένα τους ἔταξε τὴν ἐκπλήρωση τοῦ πόθου.

Τὴν πρώτη ἐποχὴ τῆς ζωῆς του ὁ βασιλιᾶς, παντοδύναμο καὶ νιὸ παλληκάρι γεμάτο πόθους κι' ὄνειρα, τὴν πέρασε μὲ χαρὲς καὶ ξεφαντώματα. Ἔδωσε στὸ βασίλειο του νέα ζωή. Τὴ γῆ, ἄξιοι ράφτες, τὴν ἔντυσαν μὲ πολύχρωμο φόρεμα. Ἔβαλε τεχνίτες καὶ βάψαν τὸν οὐρανὸ ζαφειρένιο. Τὸν ἀγέρα τὸν μύρωσε μὲ πρωτόφαντα μῦρα. Κάλεσε γλυκόλαλους τραγουδιστάδες, τ' ἀηδόνια, νὰ τοῦ τραγουδοῦν τὶς μυρόλουστες νύχτες... Καὶ χάρισε τὴν ἐλπίδα στὶς καρδιές.

Μὰ ἡ πρώτη νιότη περνοῦσε. Τὸ πολύχρωμο φόρεμα τῆς γῆς ζαρώθηκε, πάλιωσε καὶ κανένας δὲ φρόντισε νὰ τῆς βάλῃ καινούργιο. Τὰ μῦρα τ' ἀγέρα ξεθύμαναν... Οἱ ἐλπίδες στὶς καρδιὲς ἀρχίσαν νὰ σβύνουν.

Κι' ὁ βασιλιᾶς σιγὰ-σιγὰ ἀρχίζει νὰ γερνᾶ. Τὸ πολύχρωμο φόρεμα ξεσκίστηκε, ἔγινε κουρέλια κι' ὁ ἀγέρας τὰ σκόρπισε. Τὰ ζαφειρένια ἐπουράνια θόλωσαν, σκοτείνιασαν. Οἱ τραγουδιστάδες μισέψανε—ποῦ ὄρεξη ὁ βασιλιᾶς γιὰ τραγούδια!.. Οἱ ἐλπίδες σβύσαν ὁλότελα.

Κι' ὁ βασιλιᾶς ὅλο γερνάει. Τὸ κεφάλι του ἄσπρισε· τὸ κορμί του ἔγειρε. Τὴ γῆ στὸ βασίλειο του τὴ τύλιξε παγωμένο, ἄσπρο σεντόνι. Ὁ οὐρανὸς ἀπὸ πάνου τὴ σκεπάζει κατάμαυρος—σημάδια πένθους γιὰ τὸ βασιλιᾶ ποὺ πεθαίνει—... Οἱ καρδιὲς κι' αὐτὲς πάγωσαν.

Τώρα τὸ κεφάλι ποὺ φοροῦσε τὸ στέμμα, κουρασμένο ἀπ' τὸ βάρος του, γέρνει στὸ πάλλευκο προσκέφαλο.

Κι' εἶναι τόσο λίγοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ πρόφτασε ὁ βασιλιᾶς νὰ πραγματώσῃ τὸν πόθο τους! Τόσο λίγοι!.. Μπροστὰ στ' ἄπειρο πλῆθος τῶν ἄλλων εἶναι σὰν τίποτα.

Ξάφνου στὴ βουβὴ σιγαλιὰ π' ἀπλωνόταν στὰ μαρμαρόχτιστα παλάτια, τὸ μεγάλο ρολόϊ χτύπησε ἐπίσημα δώδεκα.

Μεσάνυχτα.

Κι' ὁ βασιλιᾶς τότε ξεψύχησε, γιατὶ ἔτσι ἡ Μοῖρα εἶχε τάξει—τὸ παραμύθι ὅπως λέει.

***

Ὁ βασιλιὰς πέθανε. Ζήτω ὁ βασιλιάς!

Ἀνεβαίνει στὰ χρυσόχτιστο θρόνο τὸ βασιλόπουλο, ὁ διάδοχος. Θαλερό, νιὸ βλαστάρι παίρνει τὴ θέση τ' ἀσπρομάλλη ποὺ πέθανε.

Κι' ὅλος ὁ κόσμος συνάχτηκε πάλι στὰ μαρμαρόχτιστα παλάτια νὰ τὸν χαιρετήσῃ. Κι' ὅλος ὁ κόσμος ἀπ' τὸν καινούργιο βασιλιᾶ κάποιου πόθου τὴν ἐκπλήρωση ζητάει.

Ὁ ἄρρωστος τοῦ γυρεύει γιατρειά.

Ὁ κουρασμένος γαλήνη.

Αὐτὸς ποὺ ξενιτεύτηκε νὰ ξαναδῇ τὰ μάτια π' ἀγαπάει. Κι' ὁ ἄτυχος τύχη.

Ὁ χαροκαμένος τοῦ γυρεύει τὸ βόταανο ποὺ φέρνει τὴ λήθη.

Ὁ πονεμένος νὰ στεγνώσῃ τὰ δάκρυα του.

Ὁ πολύπαθος λιμάνι ν' ἀράξῃ.

Ὁ ἔρημος σύντροφο.

Κι' ὁ νιὸς χρόνος μεγαλόκαρδος στὸν καθένα τους τάζει τὴν ἐκπλήρωση τοῦ πόθου του, ὅπως τὴν εἶχε τάξει κι' ὁ γέρο χρόνος ποὺ πέθανε.

ΚΩΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΑΝΔΡΕΑΣ Γ. ΦΑΚΑΣ, Ζήτω τὸ 21, Ἀθῆναι. Α' Βρ. δεῖον Διαγωνισμοῦ Λύσεων.—2. ΝΤΙΝΟΣ Σ. ΑΡΑΚΟΣ, Ἄρης, Κάλυμνος. Ἰσότιμος Α' Βραβείου εἰς δύο Διαγωνισμοὺς Λύσεων.—3. ΓΑΚΗΣ Κ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ, Πειραιωτάκι, Πειραιεύς. Α' Βραβεῖον καὶ Ἰσότιμος εἰς δύο Διαγ. Λύσεων.—4. ΞΕΠΕΣΜΕΝΟΣ ΛΟΡΔΟΣ, Β' Βραβ. Δημοψηφίσματος Ψευδωνύμων τοῦ 1932, Ἰσότιμος Α' Βραβ. εἰς τρεῖς Διαγ. Λύσεων.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Εἶναι ἐσωτερική στὸ Παρθεναγωγεῖο κι' ὁ φακὸς τὴν ἔχει πάρει τὴ στιγμὴ ποὺ πίνει τὸ πρωϊνό της γάλα καὶ λέει στὶς ἄλλες: — Καλημέρα, κορίτσια! Λέτε νὰ μᾶς βγάλουν σήμερα περίπατο;..

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

«Μὰ μὲ τέτοια δίαιτα ποὺ κάνει—συλλογιζόταν ὁ ἀρχαιολόγος—δὲν εἶναι καθόλου παράξενο ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ ἀσθένεια τοῦ ἥπατος. Ἐγὼ ἀπορῶ πῶς δὲν ὑποφέρει κι' ἀπὸ ἄλλες πολλές...

Γ'.

Οἱ φαντασιοπληξίες τοῦ Χάνδου

Ἡ ἐπίλοιπη μέρα πέρασε χωρὶς νὰ ξαναϊδοῦν τὶς κυρίες. Κατὰ τὴ συνήθεια ποὺ ἔχουν στὰ θερμὰ κλίματα, ἔμειναν στὰ δωμάτιά τους ὅλο τὸ ἀπόγεμα. Ὁ κ. Κλοακὲν ἐπωφελήθηκε γιὰ νὰ γράψῃ μερικὰ γράμματα καὶ νὰ διαβάσῃ ἕνα κεφάλαιο ἀπὸ τὴ σανσκριτικὴ γραμματική του, ἐνῶ ὁ Παῦλος βγῆκε μὲ τὸ Χάνδο, νὰ ἐπισκεφθῇ μερικὰ βιομηχανικὰ καταστήματα.

Οἱ δυὸ ξάδερφοι συνεννοούνταν θαυμάσια κι' ὅταν γύρισαν ἀπὸ τὴν ἐκδρομή τους, ἦταν πιὰ φίλοι στενοί. Στὸ δρόμο, ὁ Χάνδος εἶχε κάνει πολλὲς ἐμπιστευτικὲς ἀνακοινώσεις.

—Ὀνομάζεσαι καὶ σὺ Κροῦσος σὰν τὸν πατέρα σου; τὸν εἶχε ρωτήσει ὁ Παῦλος, ποὺ αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια τὸν ἐνδιέφερε πολύ.

—Βεβαιότατα! ἀποκρίθηκε ὁ Χάνδος κοκκινίζοντας ἐλαφρά. Αὐτὸ εἶναι τὸ οἰκογενειακό μας ὄνομα. Καταγόμαστε ἴσια, «κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν» ποὺ λένε, ἀπὸ τὸν περίφημο ἐκεῖνο θαλασσοπόρο.

— Ποιόν; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ Παῦλος.

— Τὸν Ροβινσὼν Κροῦσο! ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς κοκκινίζοντας περισσότερο. Δὲν ξέρετε τὴν ἱστορία του;

— Τὴν ξέρω βέβαια· ἀλλὰ εἶχα τὴν ἰδέα, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, πῶς ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι καθαρὸς μῦθος.

— Ναί, αὐτὴ ἡ ἰδέα ἐπικρατεῖ. Ἀλλὰ ἐμένα δὲν μοῦ φαίνεται σωστή. Ἂν ἀρνηθοῦμε τὴν ὕπαρξη τοῦ Ροβινσὼν Κρούσου, γιατὶ τάχα νὰ παραδεχθοῦμε πῶς ὑπῆρξε ὁ Ναβουχοδονόσορ, ὁ Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος ἢ ὁ Χριστόφορος Κολόμβος; Οὔτε ἐγώ, οὔτε σεῖς εἴδαμε τὸ βασιλέα τῆς Νινευΐ, ἔτσι δὲν εἴδαμε καὶ τὸν περίφημο θαλασσοπόρο. Ὅ,τι ξέρουμε καὶ γιὰ τοὺς δυό, τὸ ξέρουμε ἀπὸ τὴν παράδοση, ἀπὸ τὰ βιβλία... Διαβάζοντας ὅμως κανεὶς τὴν ἱστορία τοῦ Ροβινσὼν Κρούσου, ὅπως τὴν ἔγραψε ὁ Δανιὴλ ντὲ Φόε, πείθεται πῶς δὲν εἶναι ἀποκύημα φαντασίας, παρὰ πῶς ὁ συγγραφέας εἶδε τὰ πράγματα καὶ πέρασε τὶς περιπέτειες ποὺ περιγράφει, μὲ ἄλλους λόγους πῶς εἶναι τὸ Ἡμερολόγιο ἑνὸς πραγματικοῦ θαλασσοπόρου. Ἔπειτα ἔχω καὶ τὶς οἰκογενειακές μου παραδόσεις, ποὺ ἔρχουνται πρὸς ὑποστήριξη τῆς ἰδέας μου. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸ ὄνομα Ροβινσὼν ποὺ ἀπὸ πολλὲς γενεὲς φέρει ἡ οἰκογένειά μου. Δεύτερο, τὸ γεγονός, ὅτι καταγόμαστε ἀπὸ τὴν κομητεία τῆς Ὑόρκης, ὅπως κι' ὁ ἔνδοξος γενάρχης μας, κι' εἴμαστε μάλιστα οἱ μόνοι ποὺ ὀνομαζόμαστε Ροβινσών. Ἀλήθεια, τὄνομα αὐτὸ εἶναι πολὺ κοινὸ στὴν Ἀγγλία· στὴν κομητεία ὅμως τῆς Ὑόρκης μόνο ἡ οἰκογένειά μας τὸ ἔχει, καὶ μάλιστα μὲ τὸ διακριτὶ ὁ **Κροῦσος**. Δὲν εἶναι περίεργο αὐτό;

— Πραγματικῶς, εἶπε ὁ Παῦλος. Ἀλλ' ἀπ' αὐτὸ μόνο νὰ παραδεχθῇ κανεὶς συγγένεια, καταγωγή...

— Σᾶς φαίνεται τολμηρό, ἔ; συμπλήρωσε ὁ Χάνδος. Κι' ὅμως ἐγὼ ***αἰσθάνομαι***—καὶ γελάστε ὅσο θέλετε μὲ τὸ παράδοξο αὐτὸ συναίσθημα—πῶς εἶμαι ἀπόγονος τοῦ Ροβινσὼν καὶ τίποτα δὲν θάταν ἱκανὸ νὰ μοῦ βγάλῃ αὐτὴ τὴν ἰδέα. Ἔχω μέσα μου τὴν ἴδια τὴν ψυχή του, τὶς ἀντιλήψεις του, τὰ γούστα του, τὰ ἐλαττώματά του, καὶ προπάντων τὸ πάθος του γιὰ τὰ ταξίδια. Τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν σέβομαι σὰν πάππο, ποὺ ἂν ἔζοῦσε, θὰ μ' ἔπαιρνε στὰ γόνατά του. Ὅταν διαβάζω τὸ πρῶτο μέρος τῆς ἱστορίας του, μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι δικές μου οἱ σκέψεις ποὺ κάνει ἐκεῖ,

Ἀκόμα—νὰ σᾶς τὸ πῶ κι' αὐτὸ—εἶμαι βέβαιος πὼς τοῦ μοιάζω καὶ στὸ φυσικό. Στὴν κάμαρά μου ἔχω μιὰ παλιὰ χαλκογραφία ποὺ τὴν παριστάνει τὴ στιγμὴ ποὺ ἐκθέτει στὸν πατέρα του τὰ σχέδιά του γιὰ τὸ ταξίδι. Θὰ σᾶς τὴ δείξω καὶ θὰ μοῦ πῆτε ἂν δὲν εἶμαι ἐγώ, ἀπαράλλαχτος!

— Μὰ ἐπιτέλους, φώναξε ὁ Παῦλος, δὲν ξέρεις ποιὰ γνώμη ἐπικρατεῖ γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ Ροβινσών; Εἶναι ἁπλούστατα ἡ ἱστορία κάποιου σκωτσέζου θαλασσινοῦ, ποὺ τὸν ἔλεγαν Σέλκιρκ καὶ ποὺ ναυάγησε κάποτε στὸ νησὶ Ζουὰν-Φερνάντές. Αὐτὸ τὸ νησί, φαίνεται, ἐπισκέφθηκε ὁ Δανιὴλ ντὲ Φόε.

— Ναί, τὸ ξέρω. Αὐτὴ τὴν παράδοση πιστεύουν γενικά. Ποῦ στηρίζουνται ὅμως, σᾶς παρακαλῶ; Μόνο στὸ γεγονὸς ὅτι ὑπῆρξε μιὰ φορὰ κάποιος ναύτης Σέλκιρκ, ποὺ ναυάγησε σ'ἕνα νησὶ κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΖ' αἰώνα. Ἔπειτα, ὁ Φόε δὲν ἀναφέρει πουθενὰ αὐτὸ τὄνομα, ποὺ ἴσως καὶ νὰ μὴν τἄκουσε ποτέ του. Ὁ ἥρως τῆς ἱστορίας του οὔτε Σκωτσέζος εἶναι, οὔτε ναύτης, παρὰ νεαρὸς Ἄγγλος ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, μὲ καλὴ ἀνατροφή, ποὺ εἶχε τὴ μανία τῶν ταξιδιῶν, ὅπως ὅλα σχεδὸν τὰ παιδιὰ τῆς Ὑόρκης. Ἔπειτα εἶναι γνωστὴ ἡ χρονολογία τῆς γέννησής του καθὼς καὶ τὸ οἰκογενειακό του ὄνομα. Γι' αὐτὰ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἂν τὴν ἴδια ἐποχὴ ναυάγησε ὁ' ἕνα νησὶ κι' ὁ Σέλκιρκ δὲν σημαίνει πὼς δὲν μπορεῖ νὰ ναυάγησε κι' ὁ Ροβινσών, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸ πὼς ναυαγοῦν 7-8 χιλιάδες πλοῖα τὸ χρόνο!

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΘΕΟΡΤΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΕΡΑΣΑ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Αἰόλου τὴν Πρωτοχρονιὰ τὸ βράδυ. Δὲν ἔβλεπες ἄνθρωπο Τὰ πρατήρια στὴ μέση τοῦ δρόμου— δὲν τἄχαν σηκώσει ἀκόμα — ἀδειανά. Τὰ μαγαζιὰ κλειστά, τὰ φῶτα λιγοστὰ καὶ νυστα λέα. Κι' εἶπα μέσα μου: Ἐδῶ, χτὲς ἀκόμα, χαλοῦσε ὁ κόσμος; ἐδῶ γινόταν τὸ μεγάλο πρωπαχρονιάτικο *πατερντί;*

Τὴν ἄλλη μέρα, πῆγα σ' ἕνα συγγενικὸ σπίτι ὅπου εἶχα περάσει τὴ νύχτα τῆς Παραμονῆς. Ἡσυχία παντοῦ. Ἔρημη ἡ μεγάλη σάλα. Ἕνα μόνο φῶς ἀναμμένο ἀπ' τὸ πολύφωτο. Οἱ ἔνοικοι μονάχοι, κουρασμένοι, νυσταγμένοι, ἄκεφοι. Κι' εἶπα πάλι, Ἐδῶ κόψαμε προχτὲς τὴν πίτα; ἐδῶ ἦταν ἡ φωτοχυσία, ἡ πολυκοσμία, ὁ ἀλαλαγμός, ἡ χαρὰ τῆς γιορτῆς;

Τί λύπη, ἀλήθεια, τί μελαγχολία ποὺ μοῦ φέρνουν τὰ μεθεόρτια! Καὶ τὸ συναίσθημα αὐτὸ μέσα μου εἶναι παλιό. Ἀπὸ παιδί, θυμᾶμαι, μελαγχολοῦσα φοβερὰ ὅταν τελείωναν οἱ γιορτὲς καὶ ξανάρχιζε ἡ καθημερινὴ ζωή, ἡ συνηθισμένη. Ὕστερα ἀπ' τὴν Πρωτοχρονιὰ μάλιστα καὶ τῶν Φώτων, ποὺ ξαναπήγαινα στὸ σχολειὸ καί, περνώντας τὸ μεγάλο δρόμο —τὴν Πλατεῖα Ρούγα—ἔβλεπα τὸ περίφημο μαγαζὶ τοῦ Δάφνου χωρὶς ἁγιοβασιλιάτικα παιγνίδια, ἔρημο, ἥσυχο, μὲ τὴ συνηθισμένη του ὄψη, καταλάβαινα πιὸ πολὺ πὼς οἱ καλὲς ἡμέρες εἶχαν περάσει κι' ἡ μελαγχολία μου μεγάλωνε.

Κι' ὅμως τὸ μαγαζὶ τοῦ Δάφνου, στὴ Ζάκυθο, τὸ μεγαλύτερο καὶ τὸ πλουσιώτερο τῆς χώρας, ἦταν πάντα ὡραῖο κι' ἀξιοθέατο. Πουλοῦσε μόνο σχεδὸν κομψοτεχνήματα, κι' οἱ μεγάλες βιτρίνες, τὰ καρυδένια του ράφια, ἦταν γεμᾶτα βάζα, ἀγαλματάκια, κασσετίνες, λευκώματα, βεντάγιες, στερεοσκόπια, καλαμάρια, ὅ,τι πῆς. Χάμω, μπροστὰ στὴ *μπάνκα*, ποὺ σχημάτιζε ὁλόγυρα ἕνα πελώριο πί, ἔβλεπες ζαρντινιέρες, ἀγάλματα μεγάλα, στῆλες μὲ προτομές καί, κρεμασμένα ἀπ' τὸ ταβάνι, πολύφωτα, πολυέλαιους, λάμπες τραπεζαρίας, κλουβιὰ γιὰ παπαγάλους, κλουβιὰ γιὰ κανκρίνια καὶ καθεξῆς. Μὰ τί τὸ θές! τὶς παραμονὲς τῆς Πρωτοχρονιᾶς, τὸ μεγάλο μαγαζὶ μεταμορφωνόταν σὰ νὰ τὸ ἄγγιζε ραβδὶ Νεράϊδας. Πρῶτα ἦταν μαγαζὶ γιὰ μεγάλους, κι' ἄξαφνα γινόταν μαγαζὶ γιὰ παιδιά! Τὸ λέω; γινόταν ὁ Παράδεισος τῶν παιδιῶν!...

Ὁλόγυρα, τὰ καρυδένια ράφια σκεπάζονταν μ' ἄλλα, σανιδένια, ἀλλὰ ντυμένα μὲ φιορόχαρτο. Καὶ στὰ ράφια αὐτὰ ἔβλεπες ἀραδιασμένα παιχνίδια κάθε λογῆς. Τὸ ἴδιο καὶ στὶς βιτρίνες, ὅπου ἔβαζαν τὰ καλύτερα. Οἱ κρεμαστὲς λάμπες ἔφευγαν καὶ στὴ θέσῃ τους κρεμόνταν ἀπ' τὸ ταβάνι τουφεκάκια, σπαθάκια, ἁμαξάκια. μεγάλες κοῦκλες, καραγκιόζηδες Καὶ χάμω, ἀντὶ γιὰ τὰ μεγαλ' ἀγάλματα καὶ τὶς ζαρντινιέρες, ἀράδιαζαν μηχανικὰ ἀλογάκια μὲ ρόδες καὶ μὲ σέλλα, ἀρνάκια σὲ φυσικὸ μέγεθος, μὲ ἀληθινὸ χιονόλευκο μαλλὶ καὶ χρυσὰ κουδούνια, καὶ πελώρια κουκλόσπιτα μὲ ἀλλεπάλληλες κάμαρες ἐπιπλωμένες στὴν ἐντέλεια: σάλα, τραπεζαρία, κρεββατοκάμαρα, κουζίνα... Ὅλ' αὐτὰ τὰ παιχνίδια ἦταν ὡραῖα, κομψά, πλούσια — ὁ Δάφνος τἄφερνε ἀπ' τὴν Εὐρώπη — μὲ μηχανισμοὺς ποὺ θἄλεγες πὼς τὰ ζωντάνευαν — ἕνα παγώνι μὲ ἀληθινὰ φτερὰ σφύριζε κι' ἄνοιγε τὴν οὐρά του· μιὰ κούκλα ἔλεγε «μαμμά!». ἕνας καραγκιόζης χτυποῦσε τούμπανα καὶ... γελοῦσε! — καὶ μπορεῖτε πιὰ νὰ φανταστῆτε πόσες ὧρες τὴν ἡμέρα, περνώντας τὴν Πλατεῖα Ρούγα, χάζευα μπροστὰ στὸ μεταμορφωμένο μαγαζί, γιὰ νὰ βλέπω τὰ θαυμαστὰ παιχνίδια του καὶ τὰ πιὸ θαυμαστὰ καμώματά τους. Περιττὸ νὰ πῶ καὶ πόσο ζήλευα τὰ παιδιά, τὰ πλουσιόπαιδα, ποὺ πήγαιναν ἐκεῖ μὲ τοὺς γονεῖς τους κι' ἔφευγαν φορτωμένα κι' εὐτυχισμένα,—γιατὶ ὁ καϊμένος ὁ πατέρας μου δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ μοῦ ἀγοράζῃ ἀπὸ τὰ πολυτελῆ ἐκεῖνα, τὰ πανάκριβα παιχνίδια τοῦ Δάφνου, κι' ἔπρεπε ν' ἀρκοῦμαι μόνο νὰ τὰ βλέπω...

Κι' ἄξαφνα, μιὰ μέρα, νὰ ξαναπερνῶ ἀπὸ τὸ μαγαζὶ ἐκεῖνο καὶ νὰ τὸ βρίσκω ἀμάγευτο, καθημερινό, συνηθισμένο, ὅπως τὄβλεπα καὶ θὰ τὄβλεπα ὅλο τὸ χρόνο! Τί ἔγιναν τὰ ὡραῖα παιχνίδια; Πᾶνε! Ὅσα δὲν τὰ πῆραν τὰ εὐτυχισμένα παιδιά— ποὺ ἴσως θὰ τἄχαν κιόλα χαλάσει — κρύφτηκαν στὴν ἀποθήκη, στὶς κάσσες. Τὰ σανιδένια ράφια σηκώθηκαν, καὶ φάνηκαν πάλι τὰ καρυδένια μὲ τὰ κομφοτεχνήματα. Ὡραῖα κι' αὐτὰ βέβαια, μὰ τί νὰ τὰ κάμω; Ἦτκν γιὰ μεγάλους! Κ' ἀκόμα, τὰ περισσότερα, ἦταν πράγματα χρήσιμα – τὰ λευκώματα γιὰ φωτογραφίες, τὰ κλουβιὰ γιὰ πουλιά, οἱ βεντάγες, τὰ μπαστούνια, οἱ ὀμπρέλλες, τὰ καλαμάρια, —ἐνῶ τὰ παιχνίδια... ὦ, τὰ παιχνίδια ἦταν... περιττά! Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ μόνο τὰ περιττὰ πράγματα θεωροῦν χρήσιμα καὶ τἀγαποῦν. Κι' ὅταν ἤθελα νἀγοράσω κανένα τόπι ἢ κανένα κουτὶ μὲ μολυβένια στρατιωτάκια, κι' ἡ μητέρα μου μοῦλεγε: «μὴν πετᾶς τὰ λεφτά σου γιὰ περιττὰ πράγματα», μοῦ φαινόταν πὼς δὲν ἤξερε τί ἔλεγε. Περιττὸ πρᾶγμα ἕνα τόπι; Ὄχι δά!..

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ ὡραῖα «περιττὰ» πράγματα χάνονταν μετὰ τὴν Πρωτοχρονιά. Καὶ μπροστὰ στὸ ἀμάγευτο μαγαζὶ τοῦ Δάφνου αἰσθανόμουν νὰ μεγαλώνῃ ἡ μελαγχολία ποὺ μοῦ ἔφερναν πάντα τὰ μεθεόρτια...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ὁ πατέρας.—Ἡ μητέρα
Χρῆστος, 8 ἐτῶν. — *Λίζα*, 6 ἐτῶν.
Ὁ Ἀη-Βασίλης.

Ἕνα σπιτάκι μέσα στὸ δάσος στεφανωμένο ἀπὸ λυγαριὲς καὶ πεῦκα. Ἐπιπλωμένο πολὺ φτωχικὰ ἀλλὰ καταπάθαρο. Παραμονὴ πρωτοχρονιᾶς λίγες ὧρες πρὶν τὰ μεσάνυκτα. Ὁ βοριᾶς μουγκρίζει ἔξω καὶ δυὸ ξύλα καίονται τρίζοντας στὸ τζάκι.

Ὁ πατέρας.—Ἐλᾶτε, παιδιά, τραγουδῆτε τὰ κάλαντα πλησιάζει ἡ ὥρα ποὺ θὰ ἔρθῃ ὁ καινούργιος χρόνος.

Λίζα καὶ Χρῆστος, χαρούμενα.—Ναὶ μπαμπάκα.

Σὲ λίγο οἱ λεπτὲς φωνοῦλες τοῦ Χρήστου καὶ τῆς Λίζας ἀντηχοῦν, ψάλλοντας τὰ κάλαντα. Σιγὰ-σιγὰ ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ἡ μαμμά. Μόλις ἔχει τελειώσει τὸ φτωχικό τους δεῖπνο.

Χρῆστος, στὸν ἔρχομό της σωκαίνει ἀμέσως καὶ τὴ ρωτᾶ.— Μὰ μαμμάκα, ἀκόμη δὲ μᾶς εἶπες, θὰ ἔρθῃ ἀπόψε ὁ Ἀη-Βασίλης;

Λίζα.— Κι' ἐγὼ ἀπὸ πόσον καιρὸ στὴν προσεύχή μου παρακαλῶ νὰ μοῦ φέρῃ μιὰ κουκλίτσα μὲ ξανθὰ μαλλάκια.

Χρῆστος.— Ἄχ! Λίζα κι' ἐγὼ πῶς θὰ ἤθελα νἄχω ἓν' αὐτοκινητάκι ἢ ἕνα ἀεροπλανάκι, νὰ τὰ κουρδίζω καὶ νὰ τρέχουν.

Ἡ μητέρα, ἀφοῦ τὰ κοιτάζει λίγο λυπημένη, μὲ κόπο συγκρατώντας τὰ δάκρυά της.—Ἂν δὲ χάσει τὸ δρόμο μπορεῖ νἄρθῃ κι' ἀπ' ἐδῶ, γιατί, παιδάκια μου, καθόμαστε λίγο μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλη καὶ μπορεῖ νὰ μᾶς ξέχασε.

Λίζα.—Μά, μαμμάκα, ἐσὺ μᾶς εἶπες, πὼς δὲν ξεχνάει ποτὲ τὰ καλὰ παιδιά κι' ἐμεῖς εἴμαστε καλὰ παιδιά, ἀφοῦ ὅλο τὸ χρόνο δὲν σὲ στεναχωρέσαμε καθόλου.

Χρῆστος.—Καλὰ λέει ἡ Λίζα, μαμμά, κι' ἀπὸ μένα εἶναι πάντα εὐχαριστημένος ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ μας, γιατὶ δισβάζω πολύ.

Λίζα.— Ἔ! Τότε γιατὶ νὰ μὴ μᾶς ἀγαπᾶ ὁ Χριστούλης καὶ νὰ μὴ μᾶς στείλῃ μὲ τὸν Ἀη-Βασίλη λίγα παιχνιδάκια;

Ὁ πατέρας, βλέποντας πὼς αὐτὴ ἡ συζήτηση στενοχωρεῖ πολὺ τὴ μητέρα, λέει μὲ φωνὴ ποὺ μὲ κόπο κάνει χαρούμενη —Μὰ βέβαια, παιδάκια μου, ἐσεῖς ποὺ εἴσθε τόσο καλὰ παιδιὰ σᾶς ἀγαπᾶ ὁ Χριστούλης κι' ἔννοια σας δὲ θὰ σᾶς ξεχάσῃ. Τώρα ἐλᾶτε νὰ τραγουδήσουμε κι' ἡ μαμμὰ θὰ μᾶς ἑτοιμάσῃ τὸ τραπέζι.

Ἀρχίζουν πάλι νὰ τραγουδοῦν ὡς ποὺ χτυπάει μεσάνυκτα. Κάθονται ὅλοι στὸ τραπέζι χαρούμενοι, βλέποντας τὴν πρωτοχρονιάτικη πίτα νὰ στολίζῃ ὄχι ξμόνο τὸ τραπέζι ἀλλὰ καὶ ὅλη τους τὴν καμαρούλα,

Χρῆστος, μὴ μπορώντας νὰ κρατήσῃ τὴν ἀνυπομονησία του.—Ποιανοῦ ἄραγες θὰ πέσῃ τὸ φλουρί;

Ἡ μητέρα, χαμογελᾶ, γιατὶ κατόρθωσε μὲ κόπο νὰ εὐχαριστήσῃ τὰ παιδάκια της μ' αὐτὴ τὴν πίτα. —Ἔχετε ὑπομονὴ καὶ θὰ ἰδοῦμε τώρα.

Ὁ πατέρας, ἀρχίζει νὰ κόβῃ τὸ κομμάτια. Τὸ πρῶτο κομμάτι γιὰ τὸ Χριστό, τὸ δεύτερο γιὰ τὸ σπίτι, τὸ τρίτο γιὰ τὸν πατέρα, τὸ τέταρτο γιὰ τὴ μητέρα κι' ἔπειτα τοῦ Χρήστου καὶ τῆς Λίζας.

Τὸ κόψιμο τῆς πίτας δὲν ἔχει τελειώσει ἀκόμη κι' ἕνα βεῖλλ χτύπημα ἀκούγεται στὴ πόρτα. Ὁ βοριὰς ἐξακολουθεῖ νὰ φυσᾶ μανιασμένα. Ξαφνιασμένοι λίγο οἱ νοικοκυραῖοι πηγαίνουν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα. Μιὰ φωνὴ βραχνὴ καὶ βαθειὰ ἀκούγεται:

Ἡ φωνή.—Σᾶς παρακαλῶ χριστιανοί μου, ἀνοίξτε μου, κάνετε ἕνα καλὸ καθὼς εἶναι σήμερα ἡ ἡμέρα.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει ἕνας γέρος μ'ἄσκρα γένεια ποὺ τὰ κουρέλια του ἔχουν γίνει μούσκεμα ἀπ' τὸ χιόνι. Φαίνεται ὅτι ἔχει περπατήσει πολύ.

Ὁ γέρος.— "Ενα ἄσυλο γιὰ τὴ νύχτα, δόστε μου σᾶς παρακαλῶ, καὶ λίγο ψωμὶ γιατὶ πεινῶ πάρα πολύ.

Ἡ μητέρα, τὸν καθίζει στὸ τραπέζι καὶ τοῦ δίνει λίγο ἀπὸ τὸ φτωχικό τους φαΐ.— Φάγε, καλὲ ἄνθρωπε, πόσο θὰ εἶσαι κουρασμένος;

Ἡ Λίζα, ἡ ὁποία κοιτᾶ μὲ προσοχὴ τὸ γέρο.— Μπαμπάκα, δῶσε τοῦ παπποῦ ἕνα κομμάτι πίτα, ἴσα-ἴσα ἕνα ἔμεινε.

Ὁ γέρος.—Εὐχαριστῶ, καλὸ μου κοριτσάκι. ἔχεις πολὺ καλὴ καρδιά.

Ὁ Χρῆστος.—Ἡ ἀδελφούλα μου εἶναι πολὺ καλὴ καὶ τὴν ἀγαποῦμε ὅλοι. Γι' αὐτὸ πιστεύουμε ὅτι θὰ τὴν ἀγαπᾶ ὁ Ἀη-Βασίλης καὶ θὰ τῆς φέρῃ παιχνιδάκια.

Ὁ γέρος.—Ὁ Ἀη-Βασίλης εἶναι πολὺ καλὸς καὶ μαζὶ μὲ τῶν παιδιῶν τὰ παιχνίδια θὰ φέρῃ καὶ σᾶς. Ἀλλὰ βλέπω πὼς ξεχάσατε τὴν πίτα; Γιὰ ψάξτε νὰ ἰδῆτε ἂν σᾶς ἔτυχε τὸ φλουρί.

Τὰ πρόσωπα τῶν παιδιῶν ἀστράφτουν ἀπὸ χαρὰ κι' ἀρχίζουν νὰ ψάχνουν εὐχαριστημένα. Τὸ δεκάλεπτο νόμισμα τῆς πίτας πέφτει στὸ γέροντα. Τὰ παιδιὰ χτυποῦν τὰ χέρια τους χαρούμενα κι' ἀρχίζουν νὰ λένε τὰ κάλαντα γιὰ χάρη τοῦ γέρου ποὺ μοιάζει τόσο πολὺ μὲ τὸν Ἀη-Βασίλη. Ἀλλὰ ξαφνικὰ μένουν ἔκπληκτα ἀπ' ἕνα θέαμα ποὺ βλέπουν.

Ὁ γέρος σηκώνεται κι' ἀφοῦ πέταξε ἀπὸ πάνω του τὰ κουρέλια ποὺ τὸν ἔκρυβαν, παρουσιάζεται μὲ τὰ χρυσοκόκκινα ἁμφιά του, γεμάτος ὡραῖα παιχνίδια καὶ διάφορα τρόφιμα. Τὰ παιδιὰ κι' οἱ φτωχοὶ γονεῖς τους παρακολουθοῦν μ' ἔκσταση τὸ θαῦμα ποὺ ἔγινε μπροστά τους καὶ ποὺ μοιάζει μὲ παραμύθι.

Ὁ Χρῆστος καὶ ἡ Λίζα, φωνάζουν χαρούμενοι.—Ὁ Ἀη-Βασίλης, ὁ Ἀη-Βασίλης.

Ὁ γέρος, χαμογελώντας.— Ἐλεήσατε τὸ φτωχό, τὸν περιποιηθήκατε καὶ νὰ ὁ Χριστὸς σᾶς τὸ ἀνταποδίδει. (Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἀφίνει, τὸ σακκοῦλι του ἐπάνω στὸ τραπέζι). Τώρα φεύγω γιατὶ θὰ εὐχαριστήσω κι' ἄλλους. Ἔχετε γειὰ καὶ καλὴ χρονιά.

Καὶ πρὶν προφθάσουν νὰ τὸν εὐχαριστήσουν, γίνεται ἄφαντος.

Ἡ μητέρα, ἀγκαλιάζει καὶ φιλεῖ στοργικὰ τὰ παιδάκια της.— Βλέπετε, ἡ καλοσύνη σᾶς ἔφερε τὸν Ἀη-Βασίλη.

Ὁ πατέρας, βλέπει χαρούμενος τὴν εὐτυχία νὰ χαμογελᾶ στὴν οἰκογένειά του, ἐνῶ ἔξω βογγᾶ ὁ ἀέρας καὶ πέφτει ἀπαλὸ τὸ χιόνι.

Δουλουδένια Ὑπαρξις

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ζοῦσε μιὰ φορὰ τὸν παληὸ καιρὸ μιὰ παιδούλα. Ἕνα κῦμα ἀπὸ χρυσομαλλὰ σόλιζε τ' ἀγγελικὸ προσωπάκι της... Ὁ οὐρανὸς εἶχε χαρίσῃ λίγο ἀπὸ τὸ χρῶμα του στὰ ματάκια της κι' οἱ παπαροῦνες στ' ἄλικα χείλη της. Οἱ λευκὲς μαργαρίτες κι' οἱ τσπεινὲς ἀνεμώνες ἦταν οἱ καλύτεροι φίλοι της καὶ τὸ γλυκύλαλο ἀηδονάκι τὴ νανούριζε μὲ τὸ πανώρηο τραγούδι του, κουμμένο στὰ καταπράσινα δένδρα.

Μύρια ἀγριολούλουδα ἀνοιξαν κάτω ἀπὸ τὸ γαλάζιο οὐρανὸ μὲ τ' ἀνάλαφρα συνεφάκια... καὶ πιὸ κάτω, μιὰ ἀσημόφωνη βρυσούλα τραγουδώντας ἔστελνε τὸ γάργαρο νερό της σ' ἕνα ρυάκι φλύαρο ποὺ τὶς ὄχθες του χάϊδευε ἕνα δαντελένιο πολυτρίχι. Πιὸ κάτω τὰ κυματάκια φιλοῦσαν τὴν ἀκρογιαλιά, κ' ὕστερα ἔφευγαν πίσω στὴ μητέρα θάλασσα, γιὰ νὰ δώσουν τὴ θέσῃ τους σ' ἄλλα. Καὶ τὶς νυχτιὲς τὰ ὁλόχρυσα ἀστεράκια τῆς χαμογελοῦσαν κι' ἡ ὁλόλαμπρη σελήνη τὴν καμάρωνε. Ἦταν πάντα ἀνοιξιάτικο αὐτὸ τὸν τόπο! Καὶ ζοῦσε εὐτυχισμένη ἡ παιδούλα γιατὶ κι' ἡ εὐτυχία εἶχε κεῖ χτισμένο τὸ παλάτι της.

Μὰ ἦρθε καιρὸς ποὺ βαρέθηκε κι' ἔφυγε ἡ εὐτυχία ἡ ποθητὴ ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπο...

Καὶ τότε μιὰ σκληρὴ νεράϊδα ποὺ φθονοῦσε τὴν παιδούλα, ἔκανε νὰ ξεραθοῦν τὰ λούλουδα, ὁ ἥλιος νὰ μὴν στέλνῃ πιὰ τὶς χρυσαχτίδες του κάτω στὴ γῆ, τ' ἀηδονάκι νὰ μὴν κελαϊδῇ πιά, Τ' ἀγεράκι νὰ μὴ χαϊδεύῃ τὰ μεταξένια χρυσὰ μαλλιὰ τῆς παιδούλας. ἡ θάλασσα νἄναι ἄγρια, νὰ σηκώνῃ τὰ κύματα βουνὰ καὶ τ' ἀστεριὰ καὶ τὸ φεγγάρι νὰ μὴν βγοῦνε πιά.

Κι' ἡ παιδούλα ποὺ στερήθηκε ὅ,τι ἀγαπημένο εἶχε, δὲ μπόρεσε νὰ ζήσῃ.

Ζοῦσε μιὰ φορὰ τὸν παλιὸ καιρὸ μιὰ παιδούλα τρισευτυχισμένη, μὰ μιὰ κακὴ νεράϊδα φθόνησε τὴν εὐτυχία της.

Χρυσαφένια Δύσις

ΠΑΙΔΙΚΗ ΨΥΧΗ

Ἦταν ἕνα κρύο Γεναριάτικο ἀπόγευμα καὶ εἶχα μείνει στὸ σπίτι μόνο μὲ τὸν Μπέμπη. Ἐκεῖνος σὲ μιὰ γωνιὰ ἔπαιζε μὲ τὸ ἁμαξάκι του, ἐγὼ συμπλήρωνα ἕνα τετραδιάκι. Ἔξαφνα γιὰ νὰ γελάσω τὸν ρώτησα:

— Ποιὰ εἶναι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη μέρα τῆς ζωῆς σου;

— Ἡ Πρωτοχρονιά, μοῦ λέει χωρὶς καθόλου νὰ τὰ χάσῃ.

— Γιατί; τὸν ρώτησα.

Ἀπορία ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του καὶ δείχνοντας μὲ τὸ δάκτυλο τὰ καινούργια του παιγνίδια μοῦ λέει:

— Δὲ βλέπεις πόσα πράγματα μοῦφεραν; Ἡ μαμμά μοῦ εἶχε τάξει ἀπὸ καιρὸ ἕνα ποδήλατο, ὁ μπαμπὸς τὸ ἁμαξάκι, καὶ ὁ θεῖος τὸ κόκκινο μεγάλο τόπι. Καὶ μοῦφεραν κι' ἄλλα ποὺ δὲν τὰ περίμενα. Σὺ δὲν ἀγαπᾷς τὴν Πρωτοχρονιά;

"Αν τήν ἀγαπῶ; Θέ μου, μόνο ἕνα παιδί μπορεῖ νά πῇ αὐτό τό πρᾶγμα. Καθένας μεγάλος, εἶμαι βέβαιη, πῶς ἐκείνη τήν ἡμέρα νοιώθει κάποιο κρυφό πόνο γιά τό χρόνο πού χάθηκε, πού ἔφυγε ἀγύριστα. Κι' ἐκτός αὐτοῦ γιά μένα κάθε ἄλλο παρά εὐτυχισμένη ἦταν ἡ φετεινή πρωτοχρονιά! Κι' ἐγώ περίμενα. Τήν περίμενα ὅλο τό φθινόπωρο. Μέ τρόμο, μέ λαχτάρα πρόσμενα αὐτή τή μέρα! Κι' ἦρθε καί πέρασε. "Οχι ὅμως ὅπως τήν ἤθελα, ὅπως τήν εἶχα ὀνειρευτεῖ: καινούργια γιά μένα, στό ἄνθισμα τῆς φτωχῆς μου ζωῆς. Φρονοντάς τ' ἄυλο δῶρο πού μποροῦσε νά μ' εὐχαριστήσῃ. "Ηρθε ἄδεια, κοινή ὅπως κάθε ἄλλη χρονιά. Καί τήν εἶδα ἀπ' τό παράθυρο νά περνᾷ ἀπέξω, φέροντας σ' ἄλλους τ' ἀγαπημένο μου δῶρο, σ' ἄλλους πού ἴσως τούς ἦταν ἀδιάφορο, περιττό. Καί δέν μποροῦσα γ' ἀνοίξω τό τζάμι νά τῆς φωνάξω πῶς κάνει λάθος, πῶς δέν κάνει καλά, καί δέν μποροῦσα οὔτε νά κλάψω. Θά γελοῦσε ὁ κόσμος μέ τήν τύχη μου!..

Τά βήματα τοῦ μικροῦ μ' ἔφεραν στήν πραγματικότητα. Θέ μου, πῶς ξέχασα κι' εἶπα τόσα πολλά ἐμπρός του! Εὐτυχῶς πού δέν τά κατάλαβε καί νά, μοῦ φέρνει τό κόκκινο τόπι πού τοῦδωσε ὁ θεῖος.

— Πάρε, μοῦ λέει, ἀφοῦ δέν σοῦφεραν δῶρα, πάρε γιά νά μήν κλαῖς.

Ἀθῶο παιδί, πού μόλις κατάλαβες τόν πόνο μου, μοῦδωσες ἀπό τά δῶρα σου, νομίζοντας πῶς θά μ' ἀνακουφίσῃς. Μακάρι νά σοῦ ἔμοιαζαν κι' οἱ μεγάλοι.

Ἤχώ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

Ποτέ δέν ἔνοιωσε τόσο πόνο ἡ μικρή του καρδιά. Γυρνοῦσε καί μέ βουρκωμένα κι' ἀχόρταγα μάτια κοιτοῦσε στίς βιτρίνες πού γυαλίζανε νιόφερτα ὅλου τοῦ κόσμου τά παιγνίδια. Περνοῦσε ἀπό τό ἕνα πεζοδρόμι στ' ἄλλο, ξένοιαστα, χωρίς νά τόν νοιάζῃ γιά τ' αὐτοκίνητα, ἔχοντας στυλωμένα τά μάτια του στά παιγνίδια. Μιά στιγμή ἔβγαλε τό μαντήλι του νά σκουπίσῃ ἕνα δάκρυ του. Ἐνῶ τό ἔβγανε ἔπεσε κάτω μιά δραχμή. Τήν κοίταξε λυπημένα. Τί νά πάρῃ μ' αὐτήν;

Ἐκείνη τήν ὥρα τά μάτια του ἔπεσαν σ' ἕνα ἄνθρωπο πού πουλοῦσε κουλούρια. Ἔτρεξε στήν μητέρα του καί τῆς εἶπε — ἦταν τό πρωτοχρονιάτικο δῶρο του αὐτή ἡ δραχμή, μιά εἰρωνεία στόν πόνο του... — νά πάρῃ ἕνα κουλούρι. Ἡ μητέρα του δάκρυσε κι' ἐκείνη..., καί τόν ἄφησε λυπημένη. Ἦταν τό μόνο δῶρο πού μποροῦσε νά τοῦ κάνῃ. Τήν ἴδια στιγμή πού πήγαινε νά πάρῃ τό κουλούρι, εἶδε στή γωνιά ἕνα δυσευχισμένο τυφλό πού ἀπό χρόνια ζητιάνευε ἐκεῖ. Σταμάτησε ξαφνικά, σκέφτηκε λίγο, καί προχώρησε ἔπειπα μέ βῆμα σταθερό πρός τόν τυφλό.. Ἔβγαλε τή δραχμή καί τοῦ τήν ἔδωσε.

— Τήν εὐχή μου νἄχῃς, παιδί μου. Καλές γιορτές νά περάσῃς κι' ἐσύ κι' οἱ γονεῖς σου.

Δέν πρόφτασε ν' ἀποσώσῃ τό λόγο του ὅταν ἕνας λαχειοπώλης ἔσκαψε τή γωνιά φωνάζοντας:

— Ἐδῶ οἱ ἀριθμοί πού κερδίσαν στή χτεσινή κλήρωσι... Ἐδῶ...

Ὁ μικρός ἔξφνου ἔφερε τό χέρι στό μέτωπό του. Θυμήθηκε πῶς πρίν δυό-τρεῖς βδομάδες εἶχε πάρει ἕνα λαχεῖο ἡ μαμά του μέ τίς τελευταῖες οἰκονομίες πού τῆς ἀπόμειναν: «Ποιός ξέρει . . .» εἶχε πεῖ, «μπορεῖ νά μᾶς εἶναι τυχερό».

Ἔσχισε τό δρόμο, μά μιά παράξενη ἐλπίδα εἶχε φωλιάσει στήν καρδιά του. Πῆγε κοντά καί κοίταξε στόν πίνακα. Οἱ ἀριθμοί στριφογύριζαν στά μάτια του. Ξάφνου εἶδε ἕναν ἀριθμό πού ἔμοιαζε μέ τόν ἰδικό του. Ἔβγαλε τό λαχεῖο καί τό κοίταξε. Ναί ἦταν ὁ ἴδιος. Μά ἀκόμη δέν εἶχε βεβαιωθεῖ. Ἀκολούθησε τόν λαχειοπώλη. Ἴσαμε τήν ἄλλη γωνιά. Μά ὁ ἀριθμός δέν ἄλλαζε. Ἦταν ὁ ἴδιος... ὁ ἴδιος! Καί τότε μέ ἕνα πήδημα δρασκέλισε τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του ἔπεσε στήν ἀγκαλιά τῆς μητέρας του καί κλαίοντας καί γελώντας εἶπε:

— Μαμά, κέρδισε τό Λαχεῖο μας, θά κάνουμε κι' ἐμεῖς Πρωτοχρονιά...

Ἡ εὐχή τοῦ τυφλοῦ εἶχε κάνει τό θαῦμα της.

Ρωμαλέος Πιτσιρίκος

ΣΥΝΤΡΙΜΙ

Γυρμένη, μέ τό πλευρό, πάνω στήν ἀμμουδιά ἡ παλιά γαρόβαρκα, δείχνει τίς πλατειές χαραμάδες της σάπια, ξεθωριασμένη... Ἐν' ἀπομεινάρι τῆς ζωῆς...

Πόσες δόξες ἐπέρασε;.. Πόσα ταξίδεια ἔκαμε; Ἀπ' τό ἀλικό της τό κόκκινο δέν ἔμεινε παρά ἕνα ξέθωρο καφετί χρῶμα. Βογγᾷ στό κάθε κῦμα τῆς ἀγριεμένης θάλασσας πού χτυπᾷ ἀπάνω της, σάν νά ξεψυχάει.

Καθμένη βαρκοῦλα πόσο μοιάζεις μέ τόν ἄνθρωπο!.. Ἔτσι αὐτός γεννιέται μέ τή χαρά, μεγαλώνει γιά νά ζήσῃ εὐτυχισμένος καί στό τέλος σάν τόν πάρουν τά χρόνια καταντᾶ ἄχρηστος...

Ἔτσι ἄχρηστη ἔγινες κι' ἐσύ... Πάλεψες περίφανα μέ τό κῦμα, ταξίδεψες χαρούμενα, μά στό τέλος, σάπισες πάνω στήν ἀμμουδιά...

Στάμ. Κάλ.

Η ΖΗΝΑ

Ἦταν ἕνα ἡσυχο καλοκαιρινό βράδυ. Τά πουλιά κελαδοῦσαν γλυκά πάνω στά δένδρα. Καθόμουν σ' ἕνα τοῖχο μόνος, ἀπησχολημένος μέ τήν σκέψη μου. Δέν ξέρω ἀκριβῶς τί σκεπτόμουν, μά θυμᾶμαι πῶς ἤμουν πολύ δύσθυμος!

Ἔξαφνα ἀκούω γέλια, χαρούμενες φωνές! Καί νά ἀπ' τό στενό δρόμο ἔρχεται ἡ ἀδελφή μου κρατώντας κάτι στά χέρια της. Μαζί της ἦταν δυό ἄλλα κορίτσια.

— Τί εἶναι αὐτό! ρώτησα.

— Βρῆκα μιά ζῆνα σ' ἐκεῖνο τό δέντρο. Κοίταξε τί ὄμορφη πού εἶναι μοῦ εἶπε καθώς μοῦ τήν ἔδινε. Θυμᾶσαι πού τίς βάζαμε σέ κουτιά καί τῆς ταΐζαμε ζάχαρι, κι' ὅταν μᾶς φοφοῦσαν θυμᾶσαι πόσο κλαίαμε;

—Ἐγώ, θυμᾶμαι, εἶπε ἡ Νίτσα, πῶς τίς ἔδενα μέ μιά κλωστή καί τίς ἔβαζα στήν πιατοθήκη. Τίς ἔπιανα σέ μιά μεγάλη μπουρνελιά. Τώρα πάνε πολλά χρόνια πού ξεράθηκε αὐτό τό δένδρο. Τώρα θυμήθηκα καί κάτι ἄλλο, συνέχισε: Ἐκεῖνο τόν καιρό εἶχε ἔλθει στό σπίτι μας μιά θεία μου μ' ἕνα κοριτσάκι. Αὐτό μ' ἔμαθε νά τρώγω ἄγουρες μπουρνέλες. Μιά μέρα φάγαμε πολλές καί τό βράδυ εἶχα πυρετό καί πόνο στό στομάχι. Θυμᾶμαι ἔμεινα ὁκτώ μέρες στό κρεββάτι. Ἀπό τότε δέν ἔφαγα πιά ἄγουρα φρούτα...

Μέ τή θύμιση τῶν παιδικῶν μας χρόνων, ἔσφιξα καί χαλάρωσα τό χέρι μου πού κρατοῦσα τή ζῆνα σφικτά, κι' αὐτή νοιώθοντας πῶς εἶναι ἐλεύθερη πέταξε γρήγορα στόν ἀέρα. Ὅλων τά μάτια στράφηκαν καί τήν παρακολουθοῦσαν ὥς πού χάθηκε. Γιά πολλήν ὥρα κανείς δέν μιλοῦσε· λές κι' οἱ καρδιές μας ἦταν συναντημένες στήν ἴδια εὐχή: Μακάρι κι' οἱ ἄρρωστες, πονεμμένες ψυχές, λυτρωμένες ἀπό τά βάσανά τους νά ὑψωθοῦν σ' ἕνα φωτεινό κόσμο χαρᾶς καί καλωσύνης, ὅπως ἡ ζῆνα λυτρωμένη ἀπό τά χέρια μας, ὑψώθηκε στόν ἀέρα...

Μῦρον τῆς Ἄνδρου

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Κάποτε ὁ Μεμίς-Ἀγᾶς, ἕνας ἄνθρωπος πολύ φιλάργυρος, ἀρρώστησε βαριά. Ἡ γυναῖκα του ἐφώναξε ἀμέσως τό γιατρό, γιά νά δῇ τί εἶχε. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Μεμίς-Ἀγᾶς, ἔστειλε κρυφά τόν ἔγγονό του, νά φωνάξῃ τόν γέρο-Ἰμάμη.

Ἔπειτα ἀπό λίγο, ὁ Ἰμάμης καί ὁ γιατρός βρίσκονταν στό δωμάτιο τοῦ Μεμί-Ἀγᾶ.

Ὁ Μεμίς-Ἀγᾶς ρώτησε πρῶτα τό γιατρό, πόσο θά στοιχίσῃ ἡ θεραπεία του, ἐπισκέψεις καί φάρμακα μαζί. Ὁ γιατρός τοῦ εἶπε ὅτι ἡ ἀρρώστεια του εἶναι πολύ βαρειά καί ὅτι ἡ θεραπεία του θά στοιχίσῃ τουλάχιστον 200 ἕως 250 γρόσια.

Τότε ὁ Μεμίς-Ἀγᾶς ἐγύρισε πρός τόν Ἰμάμη, καί τόν ρώτησε, πόσο θά θά στοίχιζε ἡ κηδεία του, ἐάν τυχόν πέθαινε. Ὁ Ἰμάμης τοῦ εἶπε ὅτι θά στοίχιζε 40 γρόσια.

Ὁ Μεμίς-Ἀγᾶς εἶπε λοιπόν στό γιατρό:

— Εἶσ' ἐλεύθερος, γιατρέ, δέν ἔχω ἀνάγκη ἀπ' τίς ὑπηρεσίες σου. Ὅπως βλέπεις ἀπό αὐτή τήν ὑπόθεση κερδίζω, προτιμῶντας τόν Ἰμάμην, τουλάχιστον 160 γρόσια.

Μπετόβεν

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Ξανθούλα* κάνει παράπονα στό *Ἀνοιξιάτικο Ἀγυλούδι* γιατί δέν τή χαιρετάει ὅταν τή συναντᾶ στό δρόμο.

—Τί νά σοῦ κάνω, καθμένη, τῆς λέει ἐκείνη. Ξέρεις πῶς εἶμαι πάντα ἀφηρημένη. Τώρα ὅμως θά προσπαθῶ νά μήν ἀφαιροῦμαι, ἰδίως ὅταν σέ συναντῶ.

Ρωμαντική Βοσκοπούλα

***

Ὁ Τοτός: — Εἶναι πολύ δύσκολο νά εἶναι κανείς πρῶτος στήν τάξη του. Γι' αὐτό κι' ἐγώ ἀποφάσισα νά μείνω τελευταῖος.

Ὁ Γιῶργος: — Καί γιατί;

— Γιατί ἔτσι δέν θά ἔχω φόβο μήπως μοῦ πάρει κανένας ἄλλος τή θέση μου!

Μπέλλα

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πῶς κάθε παραγγελία σας, γιά νά ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νά συνοδεύεται καί μέ μιά τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτές μέ τίς ὁποῖες σᾶς στέλνεται τό φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδός Εὐριπίδου τήν 3 Ἰανουαρίου 1934

ΔΕΝ παραλαμβάνω γράμματα μέ ἀνεπαρκῆς γραμματόσημο: ζυγίζετέ καί —Δέν ἀπαντῶ σέ ἀπορίες πού τίς λύνει ὁ Ὁδηγός τῶν Συνδρομητῶν: διαβάστε τον!

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΜΟΥ

Εὐχαριστῶ ὅλα τά καλά μου παιδιά πού θυμήθηκαν νά μοῦ στείλουν γραμματάκια, κάρτες κι' ἐπισκεπτήρια μ' εὐχές γιά τήν Πρωτοχρονιά. Μοῦ ἔκαμαν μιά μεγάλη χαρά καί νά εἶναι καλά καί τοῦ χρόνου νά μοῦ ξαναστείλουν.

ΝΕΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἡ κ. Ἀντιγόνη Μεταξᾶ, πού ἵδρυσε τό «*Θέατρο τοῦ Παιδιοῦ*», ἔβγαλε κι' ἕνα βιβλίο μ' αὐτόν τόν τίτλο, πού περιέχει τήν «Κοκκινοσκουφίτσα», τό «Ὄνειρο τῆς Τιτίνας» κι' ἄλλα θεατρικά μονόπρακτα γιά παιδιά, κατάλληλα νά παίζουνται καί σέ σχολεῖα καί σέ σπίτια. Ὅλ' αὐτά παίχθηκαν στό «Θέατρο τοῦ Παιδιοῦ» καί ἄρεσαν πολύ. Τό βιβλιαράκι βρίσκεται σ' ὅλα τά βιβλιοπωλεῖα καί τιμᾶται δρ. 20.

Δυό θεατρικά της ἔργα γιά παιδιά ἐξέδωσε καί ἡ β. Ἰωάννα Μπουκουβάλα στήν «Παιδική Θεατρική Βιβλιοθήκη» τοῦ κ. Η. Δικαίου. Εἶναι τό «Κρυφό Σχολειό», πατριωτικό δραματάκι μονόπρακτο, καί τ' «Ἀνθρώπινα Λουλούδια» παραμυθόδραμα δίπρακτο. Τό τεῦχος αὐτό τιμᾶται δρ. 12.50.

Ἡ ἴδια δ. Μπουκουβάλα ἐξέδωσε κι' ἕνα παιδικό της μυθιστόρημα «Καλοκαίρι στό βουνό» (ἐκδότης Η. Δικαῖος). Εἶναι πολύ ὡραῖα γραμμένο καί διηγεῖται τήν καλοκαιρινή ζωή μερικῶν παιδιῶν στό Σαραντάπηχο. Ἔχει καί ὡραῖα σκίτσα.

Σᾶς συνιστῶ καί τά τρία αὐτά παιδικά βιβλία.

Κάνεις καλά, *Μπουμπουλίνα*, πού παρακολουθεῖς αὐτές τίς διαλέξεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠδείου γιά τούς ποιητάς μας. Νά ποῦ τόσο λίγα πράγματα ἤξερες γιά τόν Καβάφη καί τόσο πολλά ἔμαθες ἀπό τή διάλεξη τοῦ κ. Ξενοπούλου. Γιά τή γνωριμία σου χάρηκε πολύ.

Ἐξετέλεσα τίς παραγγελίες σου, *Μύριαμ*. Χαίρω ποῦ διαβάζεις βιβλία καί περιοδικά σέ τέσσερις γλῶσσες κι' ἔχεις δυό βιβλιοθῆκες γεμάτες. Μά ἐσύ θά γίνῃς σοφή! Ἀσφαλῶς ὁ ἐρετεινός μου τόμος θά σοῦ ἀρέσῃ περισσότερο κι' ἀπό τόν περσινό. Χαιρετῶ καί τήν ἀδελφή σου.

Λίγο βάσταξαν τά κρύα, *Ροδαυγή*. Ἐδῶ στάς Ἀθήνας τουλάχιστο, βρέχει τώρα κάπου-κάπου, ἀλλά ὁ καιρός ἐγλύκανε ἀρκετά. Τό ἴδιο, ὁπωθέτω, καί στό νησί σου. Ἔ, βέβαια, σ' ὅλα τά νησιά τό καλοκαίρι ἡ κίνησι εἶναι ζωηρότερη. Εὐχαριστῶ καί γιά τίς εἰκόνες. Τί ὄμορφη πού εἶναι ἡ μαϊμοῦ-μητέρα!

Εὐχαριστῶ πολύ, *Καρδιοκλέφτρα*. Μά καί τόν περσινό τόμο μπορεῖς νά τόν ἔχῃς ὁλόκληρο, ἀγοράζοντας τά φυλλάδια τῆς Α' ἑξαμηνίας. Ὅσο γιά τό ξεσπάθωμα, νά θυμᾶσαι ὅτι ὁ ἐπιμένων νικᾷ. Ἀνανέωσα τό ψευδώνυμο καί σοῦ ἔστειλα 12 τετράδια.

Ἀναγνωρίζω, *Νάρκισσε*, ὅτι ἀπό καιρό εἶχες καταλάβει τί γινόταν μέ τό Δημοφήσισμα κι' ἐπρότεινες νά καταργηθῇ ἤ νά τροποποιηθῇ. Νά λοιπόν ποῦ καταργήθηκε καί, νά σοῦ πῶ τήν ἀλήθεια, δέν σκέπτομαι γιά τό ἀνασυστήσω γρήγορα. Γι' αὐτό δέν κάνω καί λόγο γιά τήν πρότασή σου. Ναί, στόν Πίνακα Περιεχομένων τοῦ 1933, παρελείφθη κατά λάθος τό κομμάτι «Ὁ σκύλος κ' ὁ κύριός του» (φυλλ. 29, σελ. 342) καί στ' Ἀποτελέσματα Διαγ. Καλλιγραφίας (φυλλ. 11 τοῦ 1933) τά Ἐξόημα τῆς *Ἰάδος* εἶναι 13, καί ὄχι 18 ὅπως τυπώθηκε κατά λάθος.

Μέ πολύ ἐνδιαφέρον, *Ἀγνή*, διάβασα τίς ἐντυπώσεις σου ἀπό τή νέα σου ζωή, τή φοιτητική. Κι' ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστήθηκε πολύ ποῦ σέ γνώρισε καί προσωπικῶς στό Ἑλληνικό Ὠδεῖο, τήν ἡμέρα ποῦ μίλησε γιά τόν Καβάφη. Ὡραία ἡ φωτογραφία. Τήν ἔχω στή διάθεσή σου.

Ἔρρικε Κηλάδη, σήμερα, καθώς βλέπεις, τελειώνουν τά «Ἀπαγγέλματα τοῦ Πιερρότου» ποῦ τόσο σέ διασκέδασαν. Ἀλλ' ἀμέσως θά τά διαδεχθῇ ἓν' ἄλλο μυθιστορηματάκι τῆς Κυρά-Μάρθας ποῦ θά σέ διασκεδάσῃ περισσότερο. Σ' εὐχαριστῶ ποῦ προσπαθεῖς γιά ξεσπάθωμα. Καί βέβαια θά τό ἐπιτύχῃς ἂν ἐπιμένῃς.

Μ' εὐχαριστήσαν πολύ, *Τσαχπινούλα*, ὅλες αὐτές οἱ πληροφορίες ποῦ μοῦ δίνεις, καί μάλιστα ὅτι διαβάζουν τό φυλλάδιό μου κι' ἡ γιαγιά σου κι' ἡ θεία σου. Εἶδα κι' ἀπό ποιά σύμπτωση ἔμαθε ἡ Μπέμπα τό ψευδώνυμό σου. Ἔ, δέν πειράζει, φίλη σου εἶναι, θά τό κρατήσῃ μυστικό...

Μαῦρε Ἀετέ, σ' εὐχαριστῶ γιά τά καλά σου λόγια, καθώς καί γιά τίς συστάσεις ποῦ μοῦ κάνεις σ' ὅσους γνωρίζεις. Σ' αὐτές, ἀλήθεια, χρωστῶ καί δυό συνδρομητάς. Εἶπα στόν κ. Φαίδωνα ὅσα γράφεις, κι' ἴσως κάμῃ κάποτε καμμιά Ἐπιστολή γιά τό Δημοτικό Τραγούδι. Στό μεταξύ θά μποροῦσες νά διαβάζῃς τά σχετικά κεφάλαια ἀπό καμμιά Ἱστορία τῆς Λογοτεχνίας μας—π. χ. τοῦ κ. Καμπάνη ἤ τοῦ κ. Βουτιερίδη.

Ὁ χειμώνας βέβαια, *Ἐλπίζουσα Ἑλλάς*, εἶναι ἡ ἐποχή τῆς ἐργασίας, τῆς μελέτης, τοῦ σπιτιοῦ. Ἀλλά ὅσο γ' ἀναμνήσεις, ποῦ μένουν ὥς τά γεράματα, νομίζω πῶς καί τό καλοκαίρι ἀφίνει πολλές κι' ὡραῖες στούς ἀνθρώπους... Στό γράμμα σου βρῆκα καί μιά λέξη ποῦ δέν μοῦ φάνηκε σωστή. Λές «καλλιέργημα» (τοῦ μυαλοῦ). Ἀλήθεια, στή γλῶσσα μας ἔχουμε πολλά τέτοια οὐδέτερα εἰς *μα* ποῦ σημαίνουν τήν πράξη, τήν ἐργασία: ὄργωμα, πότισμα, ἄπλωμα. *Καλλιέργημα* ὅμως δέν λέμε, ἀφοῦ ὑπάρχῃ τό κοινότατο *καλλιέργεια*. Ἔλαβα τίς 10 δρ. καί περιμένω τό ψευδώνυμο.

Ἑλληνικόν Ἰδεῶδες, χαίρω ποῦ ἔγινες καλά καί σ' εὐχαριστῶ πολύ γιά τό ξεσπάθωμα. Τά ποτελέσματα τοῦ Πεντάθλου ἑτοιμάζονται καί πολύ γρήγορα θά δημοσιευθοῦν. Ὁ νέος Διαγωνισμός πρός σύνθεσιν Ἀσκήσεων θά προκηρυχθῇ τόν Φεβρουάριο. Τό Δημοψήφισμα εἶναι περιττό νά τό δοκιμάσω μ' αὐτή τήν τροποποίηση. Ἔφρω καλά πῶς δέν θά ψήφιζαν οὔτε εἰκοσιπέντε.

Νά λοιπόν, *Νέγλη*, ποῦ ἦλθε ἡ στιγμή νά πραγματοποιηθῇ τό ὄνειρο ποῦ εἶχες ἀπό μικρό παιδάκι: νά γίνῃς Διαπλασοπούλα μ' ἐνεργό μέρος στήν κίνησή μου. Τήν ἀγάπη σου τήν εἶδα κι' ἀπό τό ὅτι μοῦ ξαναγράφες χωρίς νά περιμένῃς νά σοῦ ἀπαντήσω (σοῦ ἀπάντησα ὅμως μέ λίγα λόγια στό 4ο φυλλάδιο). Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι παρήγγειλες.

Καί μεῖς ὅλοι, *Λεβάντα*, μείναμε πολύ εὐχαριστημένοι ἀπό τήν προσωπική σου γνωριμία καί λυπηθήκαμε μόνο ποῦ ἤσουν βιαστική. Οἱ λεγόμενοι «γαλλισμοί» διακρίνονται σέ πολλές μεταφράσεις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, κι' ἀκό πιό μεγάλους μεταφραστές καμωμένες. Καί χρειάζεται μεγάλη προσοχή — καί γνώση — ὅταν μεταφράζῃ κανείς, νά τούς ἀποφεύγῃ. Νά ἕνας ἀπό τούς πιό συνηθισμένους γαλλισμούς: Οἱ Γάλλοι, ὅταν θέλουν νά σοῦ ποῦν κάτι, ἀρχίζουν: *Écoute*. Αὐτό οἱ περισσότεροι τό μεταφράζουν: "*Ἄκουσε!* Λάθος. Ἡ σωστή, ἡ ἑλληνική ἀπόδοση, εἶναι: *Νά σοῦ πῶ*. Ἔτσι ἀρχίζουμε μεῖς οἱ Ἕλληνες ὅταν θέλουμε νά ποῦμε κάτι. Λάμε, ἀλήθεια, καί *ἄκου*, ἤ *ἄκου-δῶ*, μά σέ ὡριαμένες περιστάσεις.

Σεπτεσμένε Λόρδε, κάνω ὅ,τι μπορῶ γιά νά σᾶς ἔρχεται τό φυλλάδιο ἄσο τό δυνατό νωρίτερα. Συλλογίσου ὅμως ὅτι τά μέσα δέν ἐπιτρέπουν νά ἔχω πυλυάριθμο προσωπικό γιά τή διεκπεραίωσή, ὅτι τά φυλλάδια εἶναι χιλιάδες, ὅτι εἶχαμε καί γιορτές, κτλ. Ἡ «Οἰκογένεια Μαντζουράνα» εἶναι, ἀλήθεια, ἕνα χαριτωμένο μυθιστορηματάκι. Ἀλλά τό δημοσίευσα πρό ἐτῶν μεταφρασμένο ἀπό τόν κ. Ξενόπουλο.

Ἀλεξανδρινό Ζιζάνιο, σοῦ ἐνέκρινα τό ψευδώνυμο κ' ἐπίζω νά διακριθῇς καί σύ στήν κίνησή μου ὅπως ἄλλοτε τά μεγάλα σου ἀδέλφια. Νά τούς πῆς τά χαιρετίσματά μου, καθώς καί στόν καλό σου μπαμπά, τόν παλιό μου φίλο. Ἤστειλα Ὀδηγό καί χαρτί Λύσεων.

Ὁ πόλισμαν λοιπόν φταίει, *Ἄρη*, ποῦ σοῦ εἶπε πῶς τήν Κυριακή τό γραφεῖο μου εἶναι κλειστό, χωρίς νά ξέρῃ πῶς τό γραφεῖο μου δέν κλείνει ποτέ. Ἄς εἶναι, ἄλλη φορά, ὅταν θά ξανάθῃς στάς Ἀθήνας γιά διασκέδαση κι' ὄχι, Θεός φυλάξοι, γιά ἐγχείρηση. Χαίρω ποῦ εἶσαι τώρα καλά. Τά ἔλαβα ὅλα, ἔστειλα.

Καλή ἀρχή λοιπόν, *Νίκο Οἰκονομόπουλε*. Πολύ μοῦ ἄρεσε τό γραμματάκι σου. Τό ψευδώνυμο ποῦ προτείνεις εἶναι ἐλεύθερο καί νά τό πάρῃς. Φίλησέ μου καί τάδερφάκια.

Σ' ἄλλους δέν ἔχω τόπο γιά σήμερα. Φύλαξα τά γράμματά τους νά τούς ἀπαντήσω στό ἐρχόμενο.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ὄνειρο καί πραγματικότης» τοῦ *Γαραντούα*. Πολύ τεχνητό καί κάπως μπερδεμένο. Δείχνει ὅμως ἀρκετή φαντασία. — «Στό θάνατο τῆς Γιαγιᾶς μου» τοῦ *Μπετόβεν*. Ἔχει αἴσθημα ἀλλά εἶναι ἄτεχνο καί ἔχει πολύ κοινές φράσεις. — «Τό δεῖπνο στήν αὐλή» τοῦ Ἰδιου. Ἐσταλθηκε ἀντικανονικά, εἶναι ἀλλωστε ἀπό τά πιό γνωστά καί χιλιοθημοσιευμένα ἀνέκδοτα. — «Πῶς θέθελα» τῆς *Μ. Ε. Φ*. Ὡραῖες σκέψεις ἀλλά ἐξαιρετικά μεγάλη πολυλογία. Τό θέμα ἀρκετά κοινό. — «Τό κλειδί τοῦ ἐρμαριοῦ» τοῦ *Διακηγόρου τῆς Νεολαίας*. Κι' αὐτό πασίγνωστο ἀνέκδοτο τοῦ Βολταίρου. — «Πῶς... ξέπεσα» τοῦ *Α. Ω*. Οὔτε ἰδιαιτέρως ἐξυπνο, οὔτε ἐξαιρετικά καλογραμμένο. Γλῶσσα μέλλον σχολαστική. — «Ἐγκατάσταση-Ἔξωση» τῆς *Μ. Κ*. Κομμάτι μέ πολύ μεγάλες ἀπαιτήσεις. Τό θέμα θά μποροῦσε νά χρησιμοποιηθῇ ὡραιότατα ἀπό πολύ ἁπλούστερη ἄποψη. Γιατί δέν βλέπετε τή ζωή σάν παιδιά ποῦ εἴσθε ἀλλά θέλετε νά τήν βλέπετε σά μεγάλοι; — «Ὁ ἔκπτωτος» τῆς *Μυρτίλλης*. Κομμάτι πολύ ἐκτεταμένο καί χωρίς συνοχή. Τοῦ λείπει ἡ ζωή, ἡ κίνηση. — «Τύχη ποῦ τήν εἶχε» τῆς *Μ. Α*. Πολύ ἔξυπνο καί νόστιμο, ἀλλά πολύ πεζά γραμμένο, ὅπως θά τό διηγεῖτο ἡ *Μ. Α* σέ καμμιά φιλενάδα της. Ἤθελε πιό λογοτεχνικό γράψιμο γιά νά γίνῃ δημοσιεύσιμο.

—«Ἦρθε τὸ Φθινόπωρο» τῆς *Μυρτίλλης*. Ἀντικανονικὰ σταλμένο καὶ ἄτεχνο στὴ στιχουργία. Ἔχει ὅμως πολὺ αἴσθημα.—Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1934. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἐλάτη, κ. (ΘΚ). Ξανθὸ Ἀγγελάκι, κ. (;;). Μαγιάτικο Ρόδο. κ. (;;;). Μικρὸς Ψαρᾶς. ἀ. (ΠΘ). Σκίουρος, ἀ. (ΑΦ). Φούγγα κ. (ΙΣ). Ροδάνθη, κ. (Δνὶς Π). Τέλλος Ἄλκης. ἀ. (ω-ω). Κάρμεν Σύλβα, κ. (ΚΛ). Ἀμάραντος, ἀ. (Ωρ. Πλ.)

Ἀναντώσεις Ψευδωνύμων: Μεσημβρινὸς Ἀστήρ, ἀ. Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, ἀ. Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, ἀ. Σαλωνίτισα, κ. Ἰώ, κ. Ἀνέσπερη Εὐτυχία, κ. Ἀνθισμένη Λεμονιά, κ. Ναπολεόνη, κ. Μαντὼ Μαυρογένους, κ. Μέντιουμ, κ. Ἀλπινίστρια, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Λυσόχαρτο* (τὰ ἔλαβα ἀργὰ γιὰ τὰ φυλλάδια ποὺ ἤθελες· θὰ πῶ στὸ *Πλάνο Δοξάρι* πὼς τοῦ ἔστειλες τετράδιο καὶ, ἂν δὲν τὸ λάβῃ, εἶσαι πρόθυμος νὰ τοῦ στείλῃς ἄλλο·) *Σκίουρον* (τὸ ἐνέκρινα· χαίρω πολύ·) *Μελαγχολικὸ Ὄνειρο* (εὐχαριστῶ πολὺ· δὲν εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπαν· ἴσα-ἴσα στὸ γραφεῖο μου τηρεῖται ἡ μεγαλύτερη ἐχεμύθεια ὅσον ἀφορᾷ τὰ ψευδώνυμα· τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του·) *Μακεδονικὸν Ἐντελβάϊς* (περαστικά· σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχὲς καὶ γιὰ ὅλα· ἔδωσα τὴν κάρτα στὸν κ. Ξ. ποὺ σ' εὐχαριστεῖ ἀπ' τὴν καρδιά του·) *Βάνδαν* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἀλήθεια ὡραῖο πρωτοχρονιάτικο δῶρο! χαιρετῶ τὸ νέο μου φίλο· ἡ φωτογραφία ἐπεστράφη·) *Λιχουδίτσαν* καὶ *Χρυσὴν Πεταλουδίτσαν* (ὁ κ. Ξ. συγκινήθηκε βαθιὰ ἀπ' τὤραῖο σας γραμματάκι· κι' ὁλόψυχα σᾶς εὐχαριστεῖ·) *Ἄϋραν τοῦ Ζεφύρου* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα·) *Μαγιάτικο Ρόδο* (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· Ὁδηγὸν ἔστειλα· εὐχαριστῶ·) *Κώσταν Βουλγαρίδην* (Ὁδηγὸν ἔστειλα· ἄ, μὴν ἀφίνῃς τὸν καιρὸ «νὰ περνᾷ στὰ χαμένα»...) *Μπιοὲμ* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἐξετέλεσα· ἐδῶ παίζουνται καὶ ὄπερες, ἀλλὰ ὄχι τακτικά· τώρα σκοπεύουν νὰ κάμουν «Ἐθνικὸ Μελόδραμα», ὅπως ἔκαμαν «Ἐθνικὸ Θέατρο»·) *Κυπριωτόπουλο* (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολύ· ἔστειλα καὶ Ὁδηγό·) *Παυσανίαν Ἀνδριτσανίτην* (Ὁδηγὸν καὶ χαρτὶ Λύσεων ἔστειλα·) *Ἀντ. Σφακιανάκιν* (γρίφοι δὲν εἶναι δεκτοὶ τώρα· ἀργότερα ποὺ θὰ προκηρυχθῇ Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων· διάβασε τὸν Ὁδηγὸ νὰ ἰδῇς τὸ Π. Πνεῦμα γνωστό, δημοσιεύθηκε κι' ἄλλοτε·) *Ἄρην Μεσσηνέζην* (ἔστειλα·) *Σεμέλην* (εὐχαριστῶ πολύ· δὲν πειράζει·) *Γολιὰθ* (δὲν σὲ ξέχασα, ἂν καὶ ἄργησες τόσο· νὰ μοῦ γράψῃς· εὐχαριστῶ ποὺ προσπαθεῖς νὰ μὲ διαδώσῃς· ἔστειλα·) *Μιμόζαν* (εὐχαριστῶ πολύ· ἐπίσης κι' ὁ κ. Ξ.) *Λευκάταν* (φωτογραφία ἐλήφθη·) Ἰώ (πολὺ σωστά! ὁ καιρὸς φεύγει γρήγορα κι' εὐτυχὴς ὅποιος τὸν χρησιμοποιεῖ· εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα·) *Παπαγαλάκι*, *Κρυφὸ Σχολειό*, *Μέντιουμ*, *Δεσποινίδα Ρομπό*, *Περονόσπορον*, *Κουκουτσάκι*, *Ἡρωϊκὴν Φέσσαν*, *Φιφὴν Γρηγοριάδου*, *Κοραλίαν Κοντζουράδη* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *31 Δεκεμβρίου* θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 267ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 6 Μαρτίου.

54. Δεξίγριφος

Μιὰ νότα ἔβαλε ἡ μαμμὴ
Στὸ μέτωπο, καὶ στὴ στιγμὴ
Ἔμβλημα γίνηκε ἱερὸ
Ποὺ τὸ κοιτάζω κι' ἀπορῶ.

Κέρινη Κούκλα

55. Στοιχειόγριφος

Σὲ κάτι φύσει σκοτεινὸ
Κεφάλι βάζω . . . στρογγυλό,
Καὶ πρᾶγμα γίνεται—ἢ ὄχι;—
Ποὺ κάθε δάχτυλό σου τόχει.

Πανσὲς

56. Μεταγραμματισμὸς

Μιὰ θεὰ μὲ παρδαλὴ
Ζώνη, ἄλλαξε κεφάλι,
Μὰ τοῦ κάκου ἡ ἀλλαγή:
Θεὰ ἔμεινε καὶ πάλι.

Κυρὰ-Φροσύνη

57. Αἴνιγμα

Ἀπελπισία, λύπη μεγάλη
Ἕνα ἐπιφώνημα μηνά:
Κι' ἀκέφαλο καὶ μὲ κεφάλι,
Ἴδια στενάζει καὶ βογγᾶ.

Ἄστρον τῆς Εὐτυχίας

58. Ἀντεστραμμένη Πυραμὶς μετὰ Ρόμβου

* * * * + * * * *
* * + + + * *
+ + + + +
+ + +
+

Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: υἱὸς Δαυΐδ, ἔλλειψις κρίσεως, κοινὸν ἀνδρικὸν ὄνομα (παραλλαγὴ ὀνόματος Ἀποστόλου), κτητικὴ ἀντωνυμία, σύμφωνον. Αἱ λέξεις τοῦ ρόμβου ἀναγινώσκονται καὶ καθέτως αἱ αὐταί.

Ἰδομενεὺς

59. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων

Ἀρχαῖος βασιλεὺς — εἶδος χώματος θαλασσίου = στοιχεῖον τῆς φύσεως + (ἐπίθετον—σύνδεσμος δυνητικός =)χρονικὴ μονάς.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: σύμπτωμα ἀσθενείας.

Ὑπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος

60 64. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

δέκα, ἄπαθής, ἄδην, κηρός, ἄμβων.

Πριγκιπισσα τῶν Δελλαρίων

65. Γρῖφος

τοπ
τοπ τοπ
U κ ο λότο F
τοπ τοπ
τοπ

Ἀλκυονὶς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 43

490. Νυστάζω (νῖ, στάζω).—491. Φήμιος (φῖ, μῖ, ὅς). — 492. Ἅμα-ἅλμα.—493. Πύλος-πηλός.—494.

Φ Α Ι
Θ Α Ο
Α Α Ρ Ω Ν
Ε
Ι
Ο
Σ

495. ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ (Γαλλία, Ἥλιος, σιγά, Ἴος, λαγός. Ὄλγα).—496-500. Διὰ τοῦ Π: *πόσις, ἔρπης, πόλος, πηλός, πῶς*.—501. ΥΠΟΥΡΓΟΣ (Ὕπερος, Πάτραι, Ὅμηρος, Ὑπερίδης, Ρέα, Γρηγόριος, Ὀρφεύς, Σωκράτης).—502. Φίλους μὴ ταχὺ κτῶ.—503. *Ὁ ὄφις μὲ ἠπάτησε* (ὦ, οφ εἰς με, ὑπ' α τίς, ἔ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΔ' — 81]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους-ες. Στεῖλατε: Ρούλαν Ν. Θεοφανακούλου, Λάρισαν. ***Νέγλη***

[ΑΔ' — 82]

Ας εὐχηθοῦμε στοὺς *Ξεπεσμένους* ὡς τὸ 1935 νὰ ξαναϋψωθοῦν.

Χρυσαφένια Δύσις

[ΑΔ' — 83]

Ἔχομαι στ' ἀγαπητὰ Διαπλασόπουλα τὸ 1934 εὐτυχισμένο. ***Διεκγορίνα***

[ΑΔ' — 84]

Γαλιάνδρα, εἶσαι ἀφιερημένη . . . Σύστασις σου ποία; Περιμένουμε,

Τρὶο Κορτεζῖνο

[ΑΔ' — 85]

Καπετὰν Φάντασμα, καὶ τί σὲ νοιάζει ἐσένα γιὰ τὴν Ὀνειροπλέχτρα;

Ἀθηναῖος Φοιτητὴς

[ΑΔ' — 86]

Καπετὰν Φάντασμα, νὰ μὴ φυτρώνῃς ἐκεῖ ποὺ δὲ σὲ σπέρνουν· ἀκοῦς;

Ὀνειροπλέχτρα

[ΑΔ' — 87]

Νῖνος, Νίνα, δὲν μποροῦμε νὰ μάθουμε ποιοὶ εἶστε;

Ἀθηναῖος Φοιτητὴς

[ΑΔ' — 88]

Βος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΑΝΑΗΣ: Ἀγράφων Ἠθοποιῶν. Συμμετοχὴ δραχμή. Προθεσμία τριμηνία: Ἐλπίζω στὴν εὐγενικιὰ ὑποστήριξη ὅλων!

Ἀποτελέσματα Λου: Ἐλλείψει ἀπαντήσεων, βραβεύω Ἀγράμπελη - Πειραιωτάκι. Λοιποὺς εὐχαριστῶ. ***Δανάη***

[ΑΔ' — 89]

Ναυτάκι, Ζιζάνιο, ἕως νὰ τὸ λάβω, δὲν ἔχω δοκιμάσει ποτέ. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ σᾶς περισσεύῃ, διότι κάνετε συχνὴν χρῆσιν αὐτοῦ.

Πνεῦμα Ἀντιλογίας

[ΑΔ' — 90]

Στὴν (ΑΔ'—53) διορθώσατε: Εἰρήνην Γρηγόρην, Ἁγίας Λαύρας 62, διά:

Πυράκανθον

[ΑΔ' — 91]

Διαπλασόπουλα - ες, ξαναμπαίνοντας στὴν κίνησι σᾶς στέλνω μύριους χαιρετισμούς. Φραίλιχ, Ναυτάκι, Ὀριέττα, ἀλληλογραφοῦμε; Ἂν ναί, γράφατε: Ἀνίδα Κικὴν Νέμπαρη, Πόστ-Ρεστάντ, Ἀμαρούσιον, διά ***Ἀνέσπερη Εὐτυχία***

[ΑΔ' — 92]

Γιὰ θύμησι τῆς τωρινῆς ζωῆς, ζητοῦμε ἀπ' ὅλους τετραδιάκι. Στεῖλτε ξεχωριστὰ γιὰ τὸν καθένα; Κώστα Βρυώνη, Φανοστράτου 23, Πειραιᾶ, γιά:

Ἱπτάμενο Ἀετό, Φίλημα Σκιᾶς

[ΑΔ' — 93]

Στὸ *Γρῖφο, Θλιμμένη Γοητεία, Λίλ, Θεότρελλη* (σᾶς ξέρω), *Μαγκαλὺ* καὶ *Τάσο Λούζη* μαζὶ μὲ τὶς καλύτερές μου εὐχὲς γιὰ τὸ 1934, στέλνω κι' ἕνα μπουκετάκι μὴ μὲ λησμόνει. ***Σφίγξ***

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι